

Andrzej Sapkowski

Událost v Mischief Creek

Na mrtvolu narazili náhle a nečekaně, znenadání na ně pohlédla prázdnými očními důlky nad keři jalovce. Ze suchého stromu, s nímž, jak se zdálo, tvořila nedílný celek. Na první pohled to tak přesně vypadalo - jako by člověk a strom zemřeli spolu. Současně. Jako kdyby spolu srostli v okamžiku smrti. Jason Rivet sebou škubl.

Samozřejmě, opravil se v duchu, to společné umírání, to nemohla být pravda. Strom byl vybělený, téměř bez jakéhokoli větvení, pokroucený, zpráchnivělý, zmrzačený, rozeklaný velkou prasklinou - bylo zřejmé, že zemřel již velmi, velmi dávno. Člověk, jehož ostatky někdo přibíl ke kmeni, určitě zemřel později. Taky dost dávno, ale později.

"Co k čertu..." spustil Adam Stoughton, leč zmlkl. Strýc William si odplivl a naklonil se v sedle. Důstojný otec Maddox nereagoval pohybem ani slovem.

Abiram Thorpe sesedl z koně, opatrně se k mrtvole blížil a rozhrnoval přitom jalovcové houští hlavní muškety. Přišel k ní a stanul vedle Izmaela Sassamona. Na něco se ho zeptal, Indián mu krátce a hrdelně odpověděl.

Lebka umrlce, oddělená od zbytku kostry, byla naražena na pahýl dobrých šest stop nad zemí. Pod lebku, zhruba o stopu níž, byl přibit hrudní koš. Ztrouchnivělé klíny trčely mezi žehy, která obrostl mech. Jedna ruka, přízračně roztažená, visela u klíční kosti. Druhá - spolu s pánví, stehenními a holenními kostmi i s celou masou drobnějších kůstek - tvořila hromádku u paty suchého stromu.

"Rudokožci," řekl rozhodně konstábl Henry Corwin. "To je práce divochů."

"Izmael tvrdí, že ne," zavrtěl hlavou Abiram Thorpe. "Co ty na to, Izmaeli?"

"Ne Mohawk," promluvil hrdelně Indián. "Ne Seneka. Ne Mahykan. Ne Lenni Lenape."

"On sám je rudoch," vyprskl konstábl, "proto se jich zastává. Křesťan by s mrtvolou nikdy nenaložil takhle. A krk bych za to nedal, jestli toho nešťastníka nepřibíjeli ke kmeni zaživa. Co říkáte, pane Thorpe? Vy přece umíte číst stopy stejně dobře jako divoch - odpusťte mi srovnání..."

"Jaký stopy," zamručel lovec. "To je stará mršina. Visí tu určitě léta."

"Za časů Války Krále Filipa," promluvil Adam Stoughton, "se to po lesích umrlci jen hemžilo. Žádný div, když člověk v křoví zakopl o hromadu kostí. Co myslíš, Abirame, visí tady tenhleten už od sedmdesátého pátého?"

"Snad. Mám ten dojem..."

"Mrtvolu je třeba řádně pochovat," přerušil ho důstojný otec Maddox, jehož očividně nezajímalo, jaké má traper dojmy.

"Nuže, pánové, sesedněmež."

"Není to škoda času?" ušklíbl se strýc William. "Je to přece jenom pár hnátů, určitě z divocha, kterého tu zamordovali jiní divoši. Ať si tu..."

"Jsme křesťané," přerušil jej John Maddox hlasem pro sebe obvyklým, tedy chraplavým, nepříjemným a netrpícím *odpor*. Hubený, ve vysokém klobouku, zahalený do vlněného pláště, pastor připomínal velkého černého ptáka. Velká černá vrána, pomyslel si už kdoví po kolikáté Jason Rivet, vychrtlá černá vrána sedící na šedákovi.

Důstojný otec se obrátil v sedle a provrtal chlapce pohledem, úplně jako by mu dokázal číst myšlenky.

"Vezmi koně, chlapče. Odved' je k potoku a napoj. Hni sebou! Z koní, pánové. Zajistíme nebožtíkovi důstojný hrob."

"To se tedy nezapotíme," broukl tesař Stoughton. "Moc toho nezbylo. Stačí podpatkem udělat důlek v zemi..."

Henry Corwin něco hněvivě odpověděl, Jason Rivet už ho neslyšel, neboť i s koňmi zamířil do kotliny.

Potok voněl chladem, šalvějí a shnilou kůrou. Voda byla hnědá od rašeliny a na hlubších místech, v zátočinách, kde proud vyhloubil jámy, se zdála být černá ve stínu stromů skloněných nad kotlinou. Hned u vody rostly buky, jež splétaly nahore větve jako střechu, a pod buky, za hustým trnitým houštím, zakořenily sasafrasy, modříny a borovice.

V zátočině, na hloubce u podemletého břehu, se cákal pstruh a tropil přitom hluk hodný bobra. Jason Rivet se zachvěl, koně zvedli hlavy.

"Jestli už se koně napojili," zazněl shora ostrý hlas důstojného otce Maddoxe, "přived' je sem. Dělej, chlapče! Hni sebou!"

Ať mě konečně přestane komandovat, pomyslel si Jason. Ať se ke mně přestane chovat jako ke sloužícímu, jak k negrovi, ať už mi přestane dávat rozkazy, navíc takovým tónem, jako by mě hned káral za jejich pomalé a špatné provedení. Mám toho po krk. Mám po krk i toho, že to strýc William dovolí, jak se tváří lhostejně nebo přímo předstírá, že to nevidí a neslyší. Tak by to nebylo, kdyby otec žil. Táta by to nedovolil, nedovolil by něco podobného ani samotnému důstojnému otci Johnu Maddoxovi.

Mám toho až po krk, opakoval v duchu Jason Rivet a sevřel v dlani uzdy všech šesti koní. Kráčeli poslušně za ním, klouzali, dupali a zvonili podkovami o kameny. Šedý valach duchovního, kaštánek tesaře Stoughtona, hnědá klisna pana Abirama Thorpa, grošovaná kobylka konstábla Corwina, strýcův pohankový hřebec a jeho vlastní plavák.

"No tak, chlapče," pobízel ho pastor. "Neotálejte!"

Mám toho po krk, pomyslel si Jason. Mám po krk jeho i celé téhle výpravy.

Naštěstí, jak se zdá, nejsem jediný, komu už to leze krkem.

"Musíme pohlédnout pravdě do očí," pravil ponuře Adam Stoughton. "Jsme více než šedesát mil od domova. Dochází nám píce pro koně a další si nebude kde opatřit, poněvadž i kdyby byly v okolních lesích nějaké farmy nebo samoty, budou tam určitě třít bídu s nouzí a nedají nám nic. K čertu, pánové, jak dlouho

hodláte pokračovat v tomhle podniku? Do zimy? Kam až chcete dojít? K řece Connecticut? K Apalačským horám? Abirame Thorpe, u všech rohatých, promluv a zopakuj, cos mi nedávno řekl. Někdo to, k čertu, už musí říct!"

Abiram Thorpe, opřený o mušketu, přešlápl z nohy na nohu a v ruce žmoulal čapku ozdobenou bobřím ohonem. Nebylo žádným tajemstvím, že mluví nerad. Na otázky odpovídal krátce, brumlavě a ne vždy. Pokud se ho nikdo na nic neptal, ozýval se velmi zřídka.

"Podle mého," zabručel konečně lovec a zakašlal do pěsti, "je potřeba se vrátit. Zašli sme kapku daleko."

"Kapku daleko!" vyprskl Adam Stoughton. "To je dobré! Jsme více než šedesát mil na západ od Watertownu! Došli jsme skorém dál než kapitán Elizur Holyoke v tisícím šesti stém třicátém třetím!"

"Oba jste se, pánové," důstojný otec Maddox upřel na lovce a tesaře své pronikavé oči, blyštící se jako černá jezera mezi okrajem klobouku a poněkud ušpiněnou bělí vykládaného límečku, "oba jste se přihlásili jako dobrovolníci k pronásledování, nikdo vás nenutil. Udivují mě tedy vaše slova, pane Stoughtone, nemluvě o vašich náhlých odpadlických řečech. Zdá se, že se z vaší mysli vytratil svatý cíl, který sledujeme. Právo a spravedlnost..."

"Právo!" vyprskl mu do řeči tesař Stoughton. Jason Rivet už si dávno všiml, že je z celé výpravy jediný, kdo bez círátů přerušuje duchovního. "Právem koně nenakrmím, k čertu!"

"Střež se," zavrčel Henry Corwin. "Střež se vzývat čerta, Adame Stoughtone. Cožpak nevíš, že rohatý se často objeví tam, když je o něm řeč?"

Tesař se plaše rozhlédl kolem a jeho zrak utkvěl na hromádce čerstvé hlíny, zakrývající umrlce sejmutého ze stromu. Ale hned pyšně zvedl hlavu.

"Co se týče vaší spravedlnosti," pokračoval a upřel na pastora zrak, "vím určitě a ujišťuji vás, že jí bude učiněno zadost i bez nás. Dívčin kůň padl hned za Penacookem, uštvala ho k smrti, viděli jsme přece mršinu. A kulhavá děvka vláčejíci se divočinou nemá nejmenší šanci. Spravedlnost na ní vykoná zima a hlad, za kata poslouží medvěd, vlk nebo rudokožec. Nezbyde z ní víc než tady z toho. Pár vybělených, dočista ohryzaných kostí. Můžeme se vrátit domů a čistým svědomím po celém hrabství rozhlásit..."

"Ne!" vpadl mu náhle a prudce do řeči konstábl Corwin. "Nevrátím se dřív, dokud ji nepolapím. Nebo nespatriím její mrtvolu. A dost pochybuji, že by nám to druhé bylo dáno. Nezapomeňte, s kým máme co do činění. Být to obyčejná dívka, už ji dávno máme. Jenže ona není obyčejná. Tu nezkrusí zima ani hlad, nedostane divá zvěř. Vydrží všechno, vždyť je v ní ďábelská síla! Zapomněli jste, čeho byl schopen George Burroughs, ten ze Salemu? I když to byl skrček, dokázal v rozpažených nikách udržet těžkou mušketu a soudek melasy a mohl je tak držet dobré tři otčenáše."

"Co to má co dělat s námi?" přerušil ho ostře tesař. "He?"

"Jen tolik," vyprskl Henry Corwin, "že na rozdíl od některých já mám pro strach uděláno. Nevezmu do zaječích při pohledu na kdekou mrtvolu a nezačnu skuhrat, že chci domů."

"Sám jsi měl před chvilkou nahnáno z čerta, Corwine."

"Já nemám strach z ničeho!"

"Ani já ne!"

"Klid, pánové," zažehnal hádku chraplavý hlas Johna Maddoxe. "Pokoj mezi vámi. A bát se musíme jen Boha. Rozumím tomu dobře, konstáble Corwine, že jste pro další pronásledování?"

"Jako že jsem živ. Chci tu děvku vidět viset, nestačí mi, aby ortel vykonali vlci nebo rudokožci. A nejsem žádný tesař, umrlců já se nebojím."

"Pane Hopwoode?"

Strýc William si jazykem přesunul žvanec tabáku do druhé tváře a stříkl před sebe hnědou slinu. Chvilí mlčel. Ale Jason Rivet neměl nejmenší pochybnost, co odpoví. A nemýlil se.

"Mně je to fuk. Udělám, co řeknete, důstojnosti. Když řeknete jít dál, půjdu. Když řeknete zpátky, taky dobře. Co učiníte vy, to i já."

"A já," pastor loupł zrakem po tesaři, "jsem pro to, abychom pokračovali v pronásledování. Neboť tak káže právo a tak mluví i Písmo. Což by samo o sobě stačilo, byť bych byl v menšině. Jenže v menšině jste vy, pane Stoughtone."

"Počítáte podivně, důstojnosti. A mám pocit, že trochu předčasně."

"Počítám správně," odvětil chladně pastor. "Pánové Corwin a Hopwood sdílejí mé stanovisko. Jsou to tedy tři hlasy proti dvěma a tím končí hlasování. Nebudeme se přece ptát na názor výrostka. O Indiánovi ani nemluví. Jedeme dál po stopě."

"Stopy nejsou," prohlásil svým hrdelním hlasem Izmael Sassamon, který se náhle jako duch vynořil z houští.

"Jak to, nejsou?" Abiram Thorpe svraštil obočí. "A kam se asi poděly? Díval ses dobře, Izmaeli?"

"Stopy nejsou."

"Stopy nejsou," zopakoval po delší době Adam Stoughton. "Za čím tedy máme jít? Kam nám kážete zamířit, důstojnosti? Konstáble? A ty, Izmaeli? Tvůj indiánský názor je nezajímá a nepočítají s ním. Ale mě by, k čertu, zrovna teď docela zajímal."

Indián na něj hleděl a jeho tvář připomínala vyřezávanou dřevěnou masku.

"Kudy," zopakoval tesař a ani přitom neskrýval výsměch, "nám přikážeš jít?"

"Tam, kde jsou sekery." Tvář Izmaela Sassamona pořád nic nevyjadřovala. "Slyším sekery. Nedaleko bude paseka."

Oddíl se ocitl v sedlech bez komentářů, dokonce bez příkazů. Izmael vyrazil během vpřed, zbylí ho následovali tak rychle, jak jim les dovoľoval. Vedli je Abiram Thorpe, který si už rychtoval mušketu, a konstábl Corwin. Jason Rivet jel jako poslední. Už byl naučen, kde je jeho místo.

"Podivné," mručel před ním jedoucí Adam Stoughton. "kdo

bydlí tady, uprostřed hlubokých lesů. O osadách na západ od Worcesteru a Penacook Plantation jsem jaktěživ neslyšel."

William Hopwood neodpověděl, byl zaměstnán kontrolou pánviček pistole a trombonu - pušky s nálevkovitou hlavní. Jason Rivet věděl, že strýc to s pistolí i s trombonem umí. Všichni to věděli. Byl to ostatně jediný důvod, proč ho přijali mezi pronásledovatele.

William Hopwood proslul, pokud je to správné označení, pověstí zabijáka. Všichni věděli, že za mlada lovil v lesích Penobscoty, Pequoty a Nešuy, že pořádal výpravy na Seneky a Mohawky a že měl velkou sbírku skalpů. Zlé jazyky tvrdily, že převážně ženských.

Důstojný otec Maddox, varovaný skřípěním kolečkového zámku, se v sedle ohlédl. I on dobře znal převažující názor na strýce. I on si povšiml, jak se z ospalého, apatického a ke všem lhostejného lenocha William Hopwood náhle proměnil v dravce s planoucím očima.

"Střílet se bude," varoval ho syčivě, "jen na rozkaz, pane Hopwoode. Na rozkaz. Ne dřív. Rozuměl jste?"

Jeli vzhůru podél potoka a kličkovali mezi hájky sasafrasů a škump. Brzy i k Jasonovým nezkušeným uším dolehlo vzdálené bušení několika seker probouzející ozvěnu. Po chvíli pronikavý praskot, poměrně blízký šum a praskot lámaných větví prozradily, že úsilí dřevorubců bylo korunováno úspěchem. A za okamžik již oddíl z Watertownu vyjel na paseku. Zabělalo se to naštípaným dřevem a hoblinami. Zavonělo pryskyřicí.

Dřevorubců bylo šest. Tři osekávali větve z poražené sosny. Dva odtahovali ke kraji mýtiny rozsochaté pařezy a zručně přitom řídili dvojspřeží podsaditých, chlupatých koníků.

Třetí, nejblíže, rovnal větve do sáhů.

Při pohledu na oddíl dřevorubci strnuli ve svých pózách. Jason si všiml, že jsou jako jeden muž světlovlasí. A jejich tváře byly nějak divné.

"Nebojte se, lidé," prohlásil Maddox a rozhalil plášt tak, aby mohli dřevorubci vidět stříbrné třásně na jeho límečku. "Jsme dobří křesťané, stoupenci krále, pořádku a práva."

Dřevorubci nevypadali vystrašeně. Zaskočeně, to ano, ale ne vystrašeně. Přestože měli na očích mušketu, trombon i pistole, na jejich širokých tvářích připomínajících měsíc v úplňku nespočinul ani stín strachu. Ty široké tváře - Jason už si uvědomil, že divně na nich působí naprostá absence vousů a rovněž přímo podivuhodná plavost obočí i řas - vyjadřovaly jen naprostou, tupou lhostejnost.

"Jsme křesťané a ochránci práva," zopakoval duchovní, narovnal se v sedle a přejel zrakem paseku. "Přicházíme z Watertownu, z hrabství Middlesex. Stíháme uprchlého vězně - zločince, nad nímž právoplatný soud Kolonií Zátoky Massachusetts vynesl hrdelní rozsudek."

"Tím zločincem je žena," dodal konstábl Corwin. "Mladá žena s plavými vlasy. Neviděli jste takovou?"

Dřevorubci se na něj dívali, jako by byl průsvitný. Jako

kdyby mu vůbec nerozuměli. Jako by ho vůbec neslyšeli. Nejbližší se obrátil a klidně, jako by se vůbec nic nedělo, pokračoval ve sbírání větví.

"Nerozumíte?!" rozkřikl se Corwin. "Nebo jen nechcete?!"

Jeden z dřevorubců, ten nejvyšší, si přehodil sekeru z ruky do ruky, otevřel ústa a několikrát pohnul rty jako ryba lapající po vzduchu. Pak náhle něco zablábolil. Bylo to zcela nesrozumitelné.

"Holandani," prohlásil zasvěceně strýc William. "To jsou Holandani. Nebo Němci."

"Holandané," odpověděl Maddox, "většinou umějí francouzsky. Vy ten jazyk přece znáte, ne, pane Stoughtone?"

"Ale ano, znám," zabručel tesař. "Co by se za nehet vešlo."

"Zeptejte se," vmísil se do monologu pastor, "z jaké jsou osady."

"Wule wu? Kompri? Parle, kel osada? Kel... k čertu! Nevím, jak se řekne..."

"K ničemu by nebylo," přerušil ho konstábl, "i kdybys to věděl, Stoughtone. Nerozumějí ti ani slovo. Problém není ve francouzštině. Jsou prostě hloupí. Zkrátka hloupí, a dost!"

Jason by přísahal, že jasné tváře dřevorubců se na okamžik ještě více rozzářily, vodnatě modré oči na chvílku ožily. Ten nejvyšší znovu pohnul ústy, jako by po konstáblovi opakoval známé slovo. Pak se široce usmál a předvedl tak pěkné bílé zuby. Znovu ze sebe vychrlil záplavu blábolivých a nesrozumitelných zvuků. Poté se otočil, rozmáchl se sekerou a utál z poraženého kmene další větev. Ostatní se rovněž vrátili ke své práci a zcela ignorovali příchozí z Watertownu, dobré křesťany a ochránce práva.

"Myslím, že s vámi nelze než souhlasit, konstáble," pravil kysele Maddox. "Tito lidé jsou zjevně slabí na duchu. Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je království nebeské."

"Člověk po dvou dnech znovu *narazí* na lidi," zavrtěl hlavou Stoughton, "a tumáš, debilové. Jejich je království nebeské. Mají štěstí a my pech. Co teď budeme dělat? Koho se zeptáme?"

Tesař pohlédl na Izmaela a Indián beze slova, s tváří lhostejnou skoro jako dřevorubci, ukázal na cestu vyježděnou koly vozů a vydupanou koňskými kopyty, která vedla z paseky. Abiram Thorpe mlaskl na svou hnědou klisnu. Konstábl Corwin a Maddox vyrazili za ním. Strýc uvolnil kohoutek trombonu, aby zbytečně nepřepínal pružinu.

"Určitě bude někde poblíž osada," došlo Jasonovi, který přijel blíž k tesařovu koni. "Co myslíte, pane Stoughtone?"

"A co myslíš ty, chlapče? Že sem ti dřevorubci přišli z Bostonu?"

"Nedobírejte si mě. Jen se ptám. Říká se, že na západ od Penacook Plantation nejsou žádné osady."

"Říká se."

"A co?"

"Není to pravda."

Jason Rivet se sklonil až ke krku koně, aby mohl projet pod

nízkou větví borovice.

"Pane Stoughtone?"

"Co je zas?"

"Ten umrléc přibitý ke stromu... a teď ti divní dřevorubci..."

"No?"

"Že jsou v tom čáry? Nečistá síla?"

"Nemluv nesmysly, hochu."

Cestu jim překřížil potok, ale cesta vedla přímo ke brodu, kde bez potíží, dokonce bez namočení třmenů, říčku přebrodili po písčitém dně. Hned za brodem les řídl, vyježděná cesta zatáčela kolem jeho kraje, kam vzápětí dojeli. Ocitli se na louce, zelené, zalité slunečním svitem, vonící senem shrabaným do zhruba tuctu kupek. Izmael Sassamon se zastavil, odkašlal si a ukázal rukou. Nebylo potřeba, všichni už to viděli.

Vedle jedné z kupek, rozmetané na všechny strany, stál pěkný strakatý hřebeček zapražený do zeleně natřené, avšak již notně oloupané dvojkolky. Než kdokoli z oddílu stačil slovem nebo třeba jen výrazem projevit udiv, z kupy sena vyskočil jako splašený jelen světlovlasý, do pasu nahý muž.

Neztrácel ani chvíli, aby si je pořádně prohlédl, a pelášil pryč, hbitě přeskakoval býlí i kupky sena, přičemž mu nepřekážely ani obouruč svírané šaravary. Přestože si muž kalhoty držel, seč mohl, než jeleními skoky doběhl až k černé stěně lesa, několikrát blýskl bílými pŕlkami, které ostře kontrastovaly s opálenými zády.

"To ať mě čert..." zamumlal Adam Stoughton a vzápětí se zarazil, vida, že se z kupky sena vztyčuje další postava. Byla to žena. Jason Rivet polkl slinu a otevřel ústa.

Abiram Thorpe vyprskl, tesař se k němu přidal, strýc se rozchechtal. Důstojný otec Maddox se obrátil v sedle a zpražil je pohledem.

"Jako zvířata," procedil. "Neřestně obcují a žijí v hříchu jak dobytčata. A smích tu není na místě, pane Hopwoode, není se proč chichotat, pane Stoughtone. To není jen obyčejná nestoudnost a smilstvo, to je porušování zákona. Pane konstáble Corwine..."

"Líp," řekl s důrazem Abiram Thorpe, který náhle zvažněl, "se napřed poptat. Zjistit od té ženské cestu."

"Svatá slova," dodal tesař. "Musíme konečně získat jazyka. Takže tu ženu nestrašte právem a trestem, jinak nám taky uteče."

Nic však nesvědčilo o tom, že by se žena hotovila k útěku. Vstala ze sena, natáhla si punčochy a obula střevíce. Zapnula si šaty a zakryla tak různé oblé věci, ještě před chvílí jasně viditelné, až se z nich Jason Rivet roztřásl a zrychlil se mu dech. Chlapec si povšiml, že rychleji dýchají i strýc, i tesař Stoughton, i konstábl. Rychleji. Tím rychleji, čím víc se ona žena blížila. Neboť šla k nim a prsty si přitom vyčesávala stébla z krásných kaštanových vlasů, které jí sahaly do půli zad. "Neobávej se," Adam Stoughton si olízl rty. "Jsme křesťané, sloužíme králi a právu."

"Neobávám se ani v nejmenším." Žena se usmála a opravdu beze

stopy strachu upřela na jezdce velké zelené oči. Tenké lněné šaty jí velmi těsně obepínaly prsa. Jason Rivet polkl slinu a zjistil, že sedlo se náhle stalo velmi nepohodlné a kalhoty těsné.

"Nebojím se vás, křesťané, sluhové krále a práva. Pokud tedy opravdu jste tím, zač se vydáváte."

"To vskutku jsme!" prohlásil Henry Corwin a pyšně vypjal své kostnaté tělo. "A do těchto stran nás přivádí..."

"To, co nás sem přivádí," přerušil jej chraplavě důstojný otec Maddox, "je určeno pro sluch, který je toho hoden. A pro rozum, schopný to pojmout. Zakryj svou nestoudnou nahotu, ženo."

Chvíli trvalo, než hnědovlásce došlo, že duchovní má na mysli paže, odkryté rukávy šatů vykasanými nad lokty. Zakryla si je šátkem vytřepaným od sena a přitom nespouštěla z pastora zrak, což, jak bylo patrné, Maddoxe velmi hnětlo.

"V Kolonii Zátoky Massachusetts," zahřměl pastor a vrhl na ženu pohled jako nikoli ze hřbetu šedého valacha, leč z vrcholku hory Sinaj, "je neúměrné obnažování trestáno právem. Rovněž tak i prostopášnost. To na pamětnou, čemuž se rovněž pokusím pomoci zmrskáním, jakmile si promluví s některým z místních představitelů. A nyní nás veď do osady, která se podle všeho nalézá poblíž. Ukaž mi cestu k někomu, s kým bych si mohl promluvit. Někomu vhodné pozice, úřadu, rozumu a pohlaví. Chápeš moje slova, ženo?"

"Namoutě."

"A kdo byl," zeptal se ostře konstábl Corwin, "ten, který utekl?"

"To byl můj muž," odvětila klidně hnědovláska. "Pracuje tady na pasece. Utekl, protože se bojí cizích lidí. A navíc je... cizinec. Švéd."

"A co tamti na pasece? To jsou taky Švédi?"

"Některí," žena se půvabně usmála. "Jsou tam i Holanďani a jeden Nor. Určitě jste na ně narazili. A moc se od nich nedověděli. Nemá smysl zapírat, že jim naše řeč dělá značné potíže. A navíc, co si budeme nalhávat, jsou to prostáčkové."

"Všimli jsme si. A co osada - kde je?"

"Hned tady, kousek, u Mischief Creeku. Taky jí říkáme Mischief Creek. A já jsem Frances Flowersová."

"Po tvém jménu nám nic není," přerušil ji Maddox. "Veď nás do osady, ženo. Jak jsem říkal, máme napilno promluvit si s někým důležitějším. Kdo má rozum."

"Ovšemže, ovšemže," na ženina ústa se nevloudil smích, ale Jason Rivet by dal krk, že v zelených očích jí zatančily jiskřičky veselí. "Co jen si budete přát, sluhové krále a práva. Jestli dovolíte, pojedu napřed, abych o vaší návštěvě informovala správné a kompetentní osoby."

Maddox ji neuznal za hodnu odpovědi. Kopl patou koně do boku a zamířil s ním na viditelnou cestou zatáčející za kraj lesa. Indián šel vedle něj. Žena - Frances Flowersová - vyskočila na dvojkolku, hlasitě hvízdla a práskla opratěmi. Strakáč škubl ojí a vyrazil ostrým klusem, až za ním oloupaná dvojkolka poskakovala jako skvrnitá žába.

"Ta holka ale jezdí pěkně ostře," zamumlal Abiram Thorpe.

"A na seně," vycenil zuby Adam Stoughton, "určitě taky není nejhorší."

Strýc William se rozřehtal.

Jeli dál podél potoka, který hned za lesem zvolnil tok a změnil se v širokou vodní pláň. Hned za líně tekoucí hladinou, za políčky kukuřice a žita, mezi javory, jilmy a břízami se zabělaly šindele domů. Bylo jich odhadem asi tucet.

"Jak to řekla?" zeptal se konstábl Corwin. "Mischief Creek? Nikdy jsem o něm neslyšel. Ten potok, to je určitě přítok Swift River, ale nikdy jsem nezaslechl nic o osadách na západ od Penacook Plantation a Elwes Marsh. Dřív samozřejmě byly, ale do jedné se obrátily na popel v sedmdesátém pátém, za Války Krále Filipa."

"To už je dobrých osmnáct let," poznamenal Abiram Thorpe. "Lidé se rozrůstají. Hledají nová území. Občas zajdou daleko..."

"Daleko," přisvědčil trpce pastor. "Občas zajdou velmi daleko. Zvláště pokud k tomu mají své důvody."

"Co máte na mysli, důstojnosti?"

Maddox neodpověděl.

Spatřili, že dvojkolka, která se hnala, jako by za otěží stál kavalerista, zpomalila, a pak úplně zastavila. Frances Flowersová se naklonila a vyměnila si pár slov s někým, koho kryla kukuřice. Pak hvízdla, a kůň dál klusal k osadě.

Rychle dotyčnou osobu dohonili. Bylo to děvčátko, sotva desetileté, nesoucí koš s palicemi kukuřice. Při pohledu na ně se zastavilo a zvrátilo hlavu dozadu. Oči mělo stejně zelené jako Frances Flowersová, rovněž vlasy stejné barvy, dlouhé, s pramínky neposlušně vylézajícími zpod slaměného klobouku.

"Co to ta Frances povídala," řekla dívka směle a přitom očima přejížděla z jednoho jezdce na druhého. "Jaký osel? Vždyť jsou to samí koně. Osla nikde nevidím. A co ty, ty jsi Indián?"

Izmael Sassamon přisvědčil mírným přikývnutím. Maddox popohnal koně. Ale Adam Stoughton svého zadržel, zůstal vzadu a jel chodem vedle děvčete. Henry Corwin učinil podobně.

I Jason Rivet.

"Co kdybych tě vzal do sedla, holčičko?" nabídl jí tesař.

Dívka zvedla hlavu a nakrčila nos.

"Ne, děkuji pěkně. A nejsem žádná holčička, ale Verity dárková."

"Hmm. A já myslel, že Frances Flowersová je tvoje matka. Jsi jí hodně podobná."

"Frances je moje sestřenice, žádná matka. Ona nemá děti. Ale snaží se, seč může. Jen co je trochu času a příležitosti. Dokonce i když Arne Lennart, její muž, odejde na paseku, Frances tam za ním jezdí dvojčalkou. A dělají dítě."

Tesař si odkašlal, zmlkl a upřel zrak do koňské hřívy. Konstábl si dívku uvážlivě měřil.

"Takže ten Švéd," svraštil čelo, "se jmenuje Lennard. A tvoje sestřenice Flowersová. Jak se to má s jejich manželstvím?"

"Eee?"

"Tvoje sestřenice nenosí jméno svého muže."

"A proč by ho měla nosit?"

Corwin zmlkl, ale jen na chvíli.

"A co tvůj otec? Jak ten se jmenuje?"

"Táta umřel."

U potoka, na louce pokryté peřím, se pásly husy. Za paloukem, ve stínu javorů, spatřili hřbitov obehnaný nízkou kamennou zdí. Bylo tam hodně náhrobků. Až to budilo pozornost.

Na samém kraji osady, hned za zelenou plání zahrad, se stavěla veliká budova, zatím jen načrtnutá průsvitnou, jasně bílou kostrou z trámů a krokví. Na stavbě pracovalo několik mužů, k uším jim dolehl tlukot kladiv. Téměř zpod kopyt Maddoxova šedáka vystřelil rezavý kocour a zmizel mezi plůtky.

"Je to pravda," ozvala se náhle Verity Clarková, "že ve městech jsou stroje?"

"Jaké stroje?"

"Takové, co samy dělají různé věci. A mají kolečka."

"Jako žentoury? Mlátičky? Vodní mlýny?"

"Přesně. A různé vehikly, co jezdí po cestách? Jsou?"

"Jsou."

"Ach. To je prima."

"A jak," důstojný otec Maddox se náhle otočil v sedle a probodl dívku vskutku jestřábím pohledem, "se má Janet Hargravesová?"

"Kdo?"

"Janet Hargravesová. Ta cizí paní, co k vám přišla nedávno. Ta s nemocnou nohou. Už je zdravá? Pořád ještě jí bolí noha?"

Dívka se na něj dívala, oči široce otevřené a ústa ještě siřejí. Buď je tak mazaná, pomyslel si Jason Rivet, anebo vážně nic neví. Pastorův prohnáný trik každopádně vyšel naprázdno.

Maddox zřejmě došel k podobnému závěru, neboť popohnal koně a přestal si dívky všímat. Verity Clarková si hlasitě povzdechla. Šla vedle Jasonova koně, poskakovala a něco si broukala.

Byli již velice blízko osady, tak blízko stavěného domu, že se k bušení kladiv symfonicky přidal pronikavý zpěv pil a závan větru k nim zanesl ostrou, terpentýnovou vůni čerstvě nařezané sosnoviny. Už viděli tesaře, bylo jich šest. Adam Stoughton jejich úsilí ocenil okem znalce.

"Dobrá práce," pronesl krátce. "Jde jim to od ruky."

"To je vidět."

Při pohledu na oddíl tesaři přerušili práci a Jason Rivet až vzdychl překvapením. Kdyby mu to zdravý rozum nevyvracel, přísahal by, že jsou to dřevorubci, kteří na pasece káceli stromy, titíž lidé nějakým kouzlem přepravení sem. Tesaři byli totiž úplně stejně světlolasí, měli stejně divné tváře, zbavené obočí i řas. A stejně lhostejné, prázdné oči, v nichž bys marně hledal jakoukoli reakci.

"Buďte pozdraveni. Přicházíme z Watertownu. Jsme stoupenci krále a práva..."

Maddox umlkl. Stejně jako ostatní pochopil, že nemá smysl řečnit.

"S tadytěmi," Verity Clarková zvučným hláskem potvrdila to, co bylo všem jasné, "není žádná řeč. Neboj se jich, Adriane van Rijsssele. Oni ti neublíží. Vrať se k práci."

"Tot Uw dienst, juffrouw."

Vjeli mezi stavby. A vzápětí spatřili ty, kdož na ně čekaly na verandě jednoho z domů.

Jedna z žen byla již známá Frances Flowersová. Podobnost druhé, starší, k malé Verity nebylo možno přehlédnout, jednalo se jistě o její matku. Třetí žena byla vysoká a hubená, pod voskovou pletí tváře se jí výrazně rýsovaly kosti a zpod čepce vykukovaly šedivé vlasy. Čtvrtá žena, neobyčejně krásná, měla vlasy černé a lesklé jako havraní peří a ústa rudá jako krev. Skromný kabátek, prostá bavlněná sukně a bílý fěrtoch jí slušely víc než hedvábí a atlas ženě guvernéra Kolonie. Leč nejpodivnější byla pátá.

Pátá žena, sedící v houpacím křesle s vysokým vyřezávaným opěradlem, byla již notně pokročilého věku a nadváhy. Nosila černý klobouk s přezkou a krátkou pelerínu. Oči měla bledě zelené a tak jasné, že vypadaly jako bez rohovek, jen s temnou skvrnou zřítelnice. Jason Rivet si uvědomil, že v těch očích je něco, že člověk hned cítil potřebu uklonit se, sklopit zrak a přiznat se k jedení zavařeniny. Z otlé ženy vyzařovala autorita. Ale Jason Rivet to slovo neznal.

"Potkala jsem je na poli, babičko," ozval se pisklavý hlásek Verity dárkové. "Jsou to stoupenci krále a ještě něčeho."

"To už víme," ozvala se Frances Flowersová a dost zlomyslně se přitom usmívala. "Projevili jste, pánové, touhu promluvit si s někým vhodné pozice, úřadu, rozumu a pohlaví. Tak jsme tady."

"Vítám vás," promluvila ta tlustá a jasnooká. Kdyby slyšel její hlas za zády, Jason by si byl jist, že to mluví mladá dívka. "Vítám vás v Mischief Creek. Jsem Dorothy Suttonová."

"Co je to tu za betlem?" zavrčel hromově pastor Maddox. "Co za výsměch? Kde je tvůj muž, ženo?"

"Jistě jste si nemohli nevšimnout hřbitova za osadou. Tam leží. Chraň Pán jeho duši."

"Chci mluvit s mužem!"

"Mluvili jste," ze rtů Frances Flowersové nechtěl zmizet zlomyslný a drzý úšklebek, "s dřevorubci. A s tesaři stavějícími špejchar. Nestačilo to?"

"Jiní tu nejsou?"

"Ale jsou, jsou," přitakala krásná černo vláska. "Třeba támhle."

Mezi domy se vynořil muž v podkasaných kalhotách, tlačící kolečko plné hnoje. Když procházel kolem nich, vrhl na ně hloupý a poněkud vylekaný pohled, načež přidal do kroku. Konstábl Corwin tiše zaklel, tesař Stoughton vyprskl a strýc William si odplivl. Velebný Maddox slyšitelně zaskřípěl zuby.

"Takže tu..." zachraptěl a odkašlal si. "Takže tu nejsou... jiní mužové? Vaši otcové? Bratři? Žádná z vás nemá muže?"

"Nemá," přitakala Dorothy Suttonová. "Ano, osud se od nás poslední dobou odvrátil. Pročež vás pouze já - a nikdo jiný - mohu přivítat v Mischief Creek, poutníci z dalekých stran. Já,

a spolu se mnou paní Faith Clarková, Annabel Prentissová a Jemima Tyndallová."

Její jasný pohled zjevně působil i na pastora, neboť když znovu promluvil, z jeho hlasu zmizela až dosud zadržovaná zlost. Navenek.

"Co dělat," pokrčil rameny, "Pán vám zřejmě naložil těžký kříž. Bez mužů vám musí být nelehko."

"Jsou takové chvíle."

"Tedy poslyšte. Jsem John Maddox, pastor z Watertownu v hrabství Middlesex. Toto pak je pan Henry Corwin, konstábl zmíněného hrabství. A další pánové, konající službu právu. Stíháme ženu, která uprchlá z vězení, jménem Janet Hargravesová. Co mi v té věci můžete říci?"

"Nič."

"Připomínám, že každý králův poddaný je povinen poskytnout pomoc právu. A kdo skrývá zločince nebo mu pomáhá, na jeho hlavu padne stejný trest."

"To vím. A čím, mohu-li se zeptat, se provinila zmíněná Janet Hargravesová?"

"Zločinem čarodějnictví."

"Vážně?"

"Janet Hargravesová," v hlase duchovního znovu zazněla zlost a netrpělivost, "je čarodějnice. Oddávala se černé magii a byla shledána vinnou právoplatným ordelem soudu."

"A to tuhle Janet Hargravesovou pronásledujete až z Watertownu? Od samého Bostonu? Za čarování?"

"Přesně tak. Odpověz na mou otázku, ženo."

Dorothy Suttonová se na něj dlouze zahleděla.

"Není mi známo nic o žádné Janet Hargravesové," prohlásila nakonec. "Ani o jiných osobách, stíhaných za černou magii. Nemohu vám pomoci. Tedy, nemohu vám pomoci jinak než pohostinností. Jídlem, nebudete-li se zdráhat přijmout skromný pokrm. Střechou nad hlavou, nejste-li zvyklí na příliš velké pohodlí."

Adam Stoughton, konstábl i Abiram Thorpe velmi rádi sesedli z koní a strýc se zařídil podle jejich příkladu. Důstojný otec Maddox zůstal v sedle a stále provrtával ženu očima.

"Jsme dobří puritáni," promluvil nakonec a ukázal prstem i zrakem na Frances Flowersovou. "Dodržujeme zákony Kolonie. A tady tuhle jsme přistihli při nemravnosti, nestoudné prostopášnosti. Za bílého dne. Je lhostejné, že s jejím mužem. Neboť jak praví apoštol Pavel Tesalonickým: Neboť toto je vůle Boží, vaše posvěcení, abyste se zdržovali necudnosti."

"Avšak tentýž Pavel," tvář Dorothy Suttonové se ani nezachvěla, "píše v Listě Korintským: neodpírejte se jeden druhému. A kniha Přísloví praví: z milované laně, z líbezné srny; její prsy ať tě vždycky opojují, po jejím milování smíš stále blouznit..."

"Zmlkni, ženo," zavrčel Maddox a zatvářil se jako vlk. "Vskutku není nic horšího, než když bytosti bez rozumu překrucují Boží slovo. To mi páchne herezí a bezbožnou naukou antinomianů. Zvláště Anny Hutchinsonové. Neznáš náhodou to jméno, Anna Hutchinsonová? He? Ty mi totiž taky vypadáš na

takovou, co jí v hlavě straší, že je spíš mužem nežli ženou a spíše kazetem než tím, kdo má poslouchat, spíše vládcem než poddaným. Je třeba znát své místo!"

"Naprosto se s vámi shoduji, důstojnosti."

Maddox chvíli počkal, aby to nevypadalo, že se nechal tak snadno uchlácholit, a pak sesedl ze šedáka.

"Přijímáme tvé pohostinství, ženo."

"Odvedeme vaše koně do stájí. Postaráme se o ně."

"To zařídí Indián. Odveď koně, Izmaeli."

"Izmael," zopakovala vážně Dorothy Suttonová. "Jak trefné! Izmael, syn Hagar. Bylo psáno: Bude to člověk nezkrotný, jeho ruka bude proti všem a ruce všech budou proti němu; bude stát proti všem svým bratřím."

"Izmael Sassamon," řekl Maddox suše, "je pokřtěný divoch. A spasený. Byť je pravdou, že z pohana, stejně jako z divého zvířete, nelze nikdy docela vykořenit divokost. Izmael již od dětství, každé ráno a večer, poslouchá v mém domě modlitby, slova Písma i žalmy, jako je poslouchala i jeho matka. Nemusíte se ho bát."

"Vůbec se ho nebojíme. Po křesťanském obyčeji vás zvu dovnitř. Do světnice. Host do domu, Bůh do domu."

"Blahoslaveno budiž jméno Pána. Hned vejdemo. Jen se očistíme a opatříme náklad."

Jakmile ženy zmizely uvnitř domu, pastor se obrátil ke zbytku oddílu. Tvář, jak si všiml Jason, měl stále sešklebenou a zlou, leč nyní spíše připomínal lišku než vlka.

Konstábl Corwin si toho rovněž všiml.

"Máte podezření, že..."

"Mám," přerušil jej Maddox pološeptem. "Ti cizozemští hlupáci mi připadají jako uprchlíci, po návratu musíme dát vědět do Hatfordu a Providence, bude možná potřeba poslat zprávu až do Albany. A ty ženštiny mi na sto honů páchnou sektářstvím nebo apostazi. Bezbožnými antinomianskými naukami bostonských sekt, těch různých Hutchinsonových a Dyerových. Nebo spíš, což je jistější, to budou odštěpení kvakeři, neboť ti se většinou usidlují stranou od lidí. I o tom musíme po návratu uvědomit guvernéra. Nýčko je však důležitější něco jiného - vědma Hargravesová. Nevylučuji, že lžou a někde ji tu ukrývají. Na to se musí hlavou. Chytře. Poslouchejte - vejdemo a jakoby přijmeme jejich pohostinnost, ale každou chvíli někdo z nás vyjde a pořádně se rozhlédne - podívá se do domů i do stodol, nakoukne do oken, jestli se ta čarodějnice odněkud nedívá. A ty, Izmaeli, nech koně ve stáji, obejdi kolem dokola celou osadu a přesvědč se, zda odněkud nevedou stopy do lesa, do kupek slámy či do nějakého jiného úkrytu. Když někdo vidí pronásledovatele a chce se ukryt, obvykle prchá z osady do lesa."

"Vy jste měl být konstáblem, ne pastorem," pronesl s nelíčeným obdivem Henry Corwin.

"A kdyby snad," pokračoval Maddox a nijak to nekomentoval, "některá z těch ženštin, až tam budeme, vyšla ze světnice, ať za ní někdo honem pospíší a dává pozor."

"Toho si hned všimnou," utrousil Abiram Thorpe.

"V tom to právě vězí, aby si všimly a zalekly se. Na škodnou se musí s muzikou. Třeba se i vědma vyplaší, a jak se pokusí utéci, lapne ji Izmael."

"Vážně," zopakoval Corwin, "vás je na duchovního škoda."

"Izmaeli, do stáje. A vy, pane Stoughtone, se spolu s chlapcem jako první projděte po osadě a porozhlédněte se. Ale ne dlouho, ať to zbytečně moc nebije do očí. Brzy se vraťte."

"Budeme tu cobydup," zamručel si pod nosem tesař. "Ze světnice voní jídlo, až mi kručí v žaludku. A tumáš, člověče! Běž na výzvědy. Tak pojď, chlapče."

Uprostřed vyježděné cesty si hrály tři děti, tři děvčátka. Dvě se snažily navléci psa do čepce zavázaného na tkalouny a třetí, což byla Verity Clarková, točila pomocí klacíku nějakou divnou hračkou, sestávající z četných ozubených kol. Když je spatřila, zamávala jim. I Adam Stoughton jí zamával a přitom se křivě a nuceně usmíval.

"Mor na toho Johna Maddoxe," zamumlal. "Jak si to špehování asi představuje? To máme koukat babám do spíží a do skříní? Nebo snad pod postele a do nočníků?"

"Důstojný otec říkal," Jason polkl slinu, "že máme dávat pozor na okénka. A támhle, co jsou ty zelené okenice, se pohnula záclonka. Viděl jsem to."

"Pozorují nás."

Skutečně byli sledováni, a to nejen skrytě, spoza záclon, ale i naprosto viditelně až ostentativně. Dvě dívky, z nichž žádná nemohla být starší než Jason, si je pozorně prohlížely zpoza plotu a vůbec se nesnažily ukrýt za vzrostlou malvu. Jedna z dívek byla tmavá a druhá světloučká. Obě byly velmi půvabné a Jason cítil, že se červená. Odvrátil hlavu. Z druhé strany cesty, na zápraží ozdobeném svazečky bylin, seděla na lavičce mladá, ale dost korpulentní žena a kouřila dýmku. I ta jim s veselým úsměvem zamávala. Tentokrát se tesař ani nenamáhal odpovědět.

"Divné baby," zamumlal pod nosem, "člověk potká po lesních osadách."

"Pane Stoughtone?"

"Co je?"

"Pastor říkal, že anto... miňané."

"Antinomiané. Jako Anna Hutchinsonová. A Mary Dyerová, kterou pověsili v Bostonu léta páně šestnáct set šedesát. Obě hlásaly, že boží přikázání ani zákony se vůbec nemusí dodržovat. Měly hodně stoupenců, neboť jak jistě pochopíš, mnohým se zamlouvala myšlenka, že by si každý mohl dělat, co chce."

"Důstojný otec taky říkal," Jason se ohlédl přes rameno po ženě s dýmku, "že to mohou být kvakeři. Odpadlíci. A co jestli... pane Stoughtone, co jestli..."

"Co co jestli?"

"Co jestli jsou to čarodějnice? Samé čarodějnice? Celá osada čarodějnic?"

"Nehloupni, hochu."

"Ti muži byli jako začarovaní... a ta kostra v lese... Pane Stoughtone? Přece v Salemu..."

"Jak říkám, nehlopni. Pojď, vrátíme se. To jídlo tak skvěle vonělo, že už to nemůžu vydržet."

Dvě mladé dívky za plotem s malvami je doprovodily pohledem. A oči měly blyštivé, ohnivé, dotěrné. Drzé. Nebezpečné. Jason Rivet odvrátil zrak. Ale cítil, jak mu z jejich pohledů vstávají vlasy vzadu na krku.

Skvěle vonící jídlo se ukázalo být kukuřicí s fazolemi, podávanou na velkých miskách spolu s obrovskými krajíci chleba, jež měly do hnědá vypečenou kůrku, a džbánky javorového sirupu. Jason i tesař jedli chvatně a hltavě. Konstábl Corwin i Abiram Thorpe využili příležitosti a přidali si druhou porci, "aby netrhali partu". Strýc William odsunul talíř a nacpal si do úst proužek tabáku. Důstojný Maddox tlachal.

Mladé ženy, které jídlo přinesly, zmizely ze světnice. S nimi odešla i Faith Clarková, matka malé Verity. A Frances Flowersová. Jason odehnal myšlenku, vyvolávající ruměnc a svrbění v rozkroku, že Frances se vrátila na louku do kupy sena. Zapudil dotěrnou a velmi detailní představu toho, co tam provádí se svým Švédem.

Ve světnici zůstala jen jasnooká Dorothy Suttonová a s ní dvě další: ta s propadlými tvářemi, která se nazývala Jemima Tyndallová, a kráska jménem Annabel Prentissová. Když Jason a tesař vešli, důstojný otec Maddox si právě bral na paškál tu krásnou. Jason nepozorně naslouchal.

Plně ho poutalo jídlo a kromě toho už slyšel pastora dřív. Neboť již dříve, v Penancook i v Elwes Marsh, Maddox reagoval na lidský údiv podobnou tirádou.

"Nechápu tvůj údiv, ženo, vskutku nechápu! Kdyby se jednalo o vraha, lupiče či zloděje koní, nikdo by se pronásledování nepodívoval. Kdyby vás tady v téhle osadě někdo oloupil, kdyby tu někdo zapálil, kdyby zostudil některé z vašich děvčat a použil přitom síly, ještě byste pronásledovatele pobízely, chtěly byste zločince hnát až na kraj světa a vidět ho spravedlivě potrestaného. A když honíme čarodějnici -tumáš! Lidé se diví, kroutí hlavami, krčí nosy a myslí si, že to nevidím. Čarodějnictví je stejný zločin, nebo možná ještě horší, jako mord, krádež nebo znásilnění. Otcové Poutníci ustanovili, že se Kolonie Zátoky Massachusetts bude řídit podle božských práv, a Kniha Exodus praví: čarodějnici..."

"...nenecháš naživu," dokončila suše Dorothy Suttonová a vzala si na kolena bubínek na vyšívání. "Víme, důstojnosti, četli jsme. A že nás to někdy udiví, odpusťte, taková už je naše lehkovážná a nedokonalá ženská přirozenost. Již nás tedy dále nekárejte, a pokračujte ve vyprávění. Rády bychom si poslechy, co se udalo v Salemu. Donesly se nám sem, do Mischief Creek, roztodivné klepy, ale nikdy jsme neměly možnost vyslechnout lidi tak moudré a zbožné."

Maddox si odfrkl a narovnal se na lavici. Nebyl si jist, zda si z něj jasnooká tropí šprýmy či mu doopravdy vyjadřuje úctu.

Nakonec se rozhodl pro to druhé.

"V Salemu, v hrabství Essex," pokračoval ve vyprávění, "zlolajní lidé a čarodějníci uzavřeli spolčení, spolu se satanem. Kdyby nebylo bdělosti svatých, pravých a zbožných lidí, to zlo by jako lepra rozežralo srdce, a padly by kostely... Nad světem by zavládla noc. Všechno začala ta černá, tedy černoška, pohanským jménem Tituba. Vskutku, někdo, nevím již kdo, ale byl z Nového Yorku, dobře pravil, že nás kvůli těm pohanským negrům stihne a bude stíhat jen samé zlo. Nedobře se stalo, že sem z Afriky přijeli."

"To ano," Dorothy Suttonová navlékla jehlu. "Vskutku ano. Nemohu s vámi než souhlasit, důstojnosti. I s tím osvíceným mužem z Nového Yorku. Pravá líheň mudrců, tenhle Nový York."

"Tak jest, tak jest," kývala hlavou Jemima Tyndallová. "I já jsem slyšela, jak někdo - nepamatuji si ale kdo ani odkud - říkal, jak moc je zlé, že jsme sem ty Afričany pozvali a dovolili jim připlout."

Konstábl Corwin si hlasitě odkašlal. Strýc William pod tváří převalil slinu, ale neodplivl si, odrazen do běla vydrhnutou, čistotou vonící podlahou. Maddox chvíli mlčel a měřil si vyhublou ženu přísným zrakem.

"Smrdíš mi kvakerstvím, ženo," promluvil po chvíli, přičemž slova říkal zvolna a na každé kladl zvláštní důraz. "Obchod s otroky je - vzdor tomu, co blábolí kvakeři - povolen jak lidským tak i božím právem. Písmo praví: Otrok a otrokyně, které budeš mít, ať jsou z pronárodů okolo vás. Herezi, že je to zlý a hříšný čin, vymysleli kvakeři a budou za ni pykat v pekle. Ale já mluvím o negrech a říkám, že tu negry nechceme. V Anglii je dost lidí, kteří zbloudili, rozešli se s právem a musí to odpykat. Ať je tedy nedávají hnít do žalářů, ani - jak jsem slyšel - neodvážejí na nějaké opuštěné ostrovy - ale sem, do Kolonií, k nám i do Virginie vozí, aby tu přiložili ruku k dílu, ke společnému dobru a rozhojnění společného majetku."

"Áááá," přikývla znovu Jemima Tyndallová. "To je rozdíl."

"Je," Maddox stále mluvil, jako by kázal. "Je, ženo."

"Za černé musíme draho platit," strýc William znovu nasál vzduch, ale ani tentokrát nepotřísnil podlahu, "zatímco ptáčky z Newgate bychom pořídili zdarma..."

"Kdo je křesťan, to je křesťan," dodal konstábl Corwin. "K negrům má čert vždycky kousek, vždyť se narodili v pohanské Africe. Kdo se narodil a vyrostl v ďábelském modloslužebnictví a mezi kouzly, z toho ďábla jen tak nevyženeš, ani vodou křtu. Tituba ze Salemu je příklad."

"Právě," připomněla Dorothy Suttonová a zaútočila na bubínek jehlou. "Vůbec se nedržíme tématu. Vraťme se do hrabství Essex, důstojnosti. Do Salemu."

"Čarodějnictví bylo i před Salemem," zabručel až dosud mlčící Abiram Thorpe. "Už tomu bude deset let, co polapili jednu vědmu."

"Vědma Gloverová," tesař Stoughton polkl lžící fazolí a kývnutím dal najevo, že o tom slyšel. "Pověsili ji. Praktikovala

čarodějnictví, uřknula jednoho bostonského zedníka..."

"Johna Goodwina." Nejvíc podrobností, jak se ukázalo, věděl sám důstojný otec Maddox. "Čarodějnice Gloverová sužovala kouzly zedníka Johna Goodwina, jeho ženu i dítě jeho, a to pomocí hadrových loutek, nacpaných magickými látkami, převážně kozí srstí."

"Ach!" Annabel Prentissová poměrně přehnaně zalomila rukama. "Kozí srstí! Jak strašné!"

"Ta Gloverová," vykřikl konstábl, "byla, jak se ukázalo při výslechu, Irka a papistka! Čert se vždycky drží papistů, kde je papista, čert bude nedaleko. To se zvláště týká jejich prodejních prelátů. Všechno zlé pochází od papistů!"

"To je jisté," přisvědčila vážně Dorothy Suttonová.

"Na opuštěné ostrovy s nimi," vyprskla Jemima Tyndallová, ale ztichla pod pohledem vrženým od bubínku. Dorothy Suttonová si prohlédla jehlu a vzdychla.

"Mluvte, jen mluvte, důstojnosti. Pilně vás posloucháme."

"Satan nelení." Maddox znovu nasadil pózu i výraz kazatele. "Neustává ve svých pokušeních. Kdo je slabý duchem nebo vírou, pyšný nebo bázlivý, snadno skončí v pekelníkových spárech. A to se zvláště týká, dobře mě poslouvejte, mé paní, žen pod čepcem."

Jemima Tyndallová a Annabel Prentissová jako na znamení sklopily hlavy a zároveň se pokřižovaly. Pastor přikývl a zafuněl na znamení souhlasu.

"Ďábel," pokračoval, "který spolu s černoškou Titubou nepochybně zavítal do hrabství Essex, našel v Salemu úrodnou půdu pro své mrzké sémě. A brzy o sobě dal vědět. V měsíci únoru minulého roku, to jest léta páně tisícího šestistého devadesátého druhého, se započala hrůza. Na několika mladých děvčatech, mezi nimi Elizabeth, dceři ctihodného Parrise, a s ní Abigail Williamsovou, Annou Putmanovou, Sárrou Vibberovou, Susan Sheldonovou a Mary Walcottovou, se začalo projevovat čarodějné uřknutí. Mluvily bez ladu a skladu, a jejich těla i tváře křivily záchvaty těch nejstrašnějších křečí..."

"Kriste Pane!" tentokrát začala lomit rukama Jemima Tyndallová a nepočínala si přitom o nic méně přehnaně než předtím Annabel Prentissová. Konstábl Corwin si obě bez ustání měřil zlým pohledem.

"Nepomohly ani klystýry, ani pouštění žilou," pokračoval Maddox a ničeho si nevšímal, sám již, jak se zdálo, blízek tranzu. "Leč děvčata vyjevila, kdo je uřknul a mučí. Byla zatčena a vyslýchána černá Tituba, která se přiznala ke spolčení s ďáblem a označila i jiné, kteří náleželi ke spiknutí. Nejprve Sárrou Goodovou."

"Sára Goodová!" Strýc William se nedokázal ovládnout a šťavnatě si odplivl na podlahu. Zlehka se začervenal a rozmázl slinu botou. "Sára Goodová," řekl omluvně a odkašlal si. "Černé sémě. Nejhorší ze všech čarodějek. Chovala v domě ďábelská stvoření. Psa, takové chlupaté cosi, podivně žlutého ptáka a kocoura, který se jmenoval Tailrings. A nebyl to žádný kocour,

ale skutečná bestie, velká jako tygr, lidožrout se železnými drápy. Hrůza hrůzoucí."

"A létala na koštěti," zabručel Abiram Thorpe. "Na sabaty. Spolu s tou... no... porodní bábou z Andoveru... jak se jenom..."

"Marta Carrierová," podotkl ponuře konstábl. "A ta druhá se jmenovala Nurseová, Rebeka Nurseová."

"Nedržíme se tématu," pronesla s jemnou výtkou Dorothy Suttonová, "a pořád se ztrácíme v nějakých oklikách. Vraťme se k Sáře Goodové. Tak co s ní bylo? Čím se provinila? Krom toho, že měla doma chlupatého psa, kocoura a kanárka?"

"Sára Goodová," suše odvětil Maddox, "se zjevně s ďábelskou pomocí zatvrdila a nechtěla se k ničemu přiznat ani prozradit spoluviníky. Naštěstí, jedna z dříve jmenovaných dívek, ctnostná Anna Putmanová, vyznala, kdo ji nutil do ďábelských praktik a koho viděla létat na čertu na sabaty, kde se nepopsatelně ohavným způsobem znesvěcovaly Svátosti. Mladičká Anna Putmanová."

"Očernila, koho mohla," Dorothy Suttonová zvedla bubínek a prohlédla si zblízka steh. "Zvláště ty, s nimiž se dříve nepohodla."

"Označila viníky," Maddox ji znovu zdrtil pohledem. "Viníky, ženo. Všechny ty z hrabství Essex, kdož podepsali smlouvu s ďáblem a praktikováním čarodějnictví týrali a pronásledovali lidi, chtěli smést křesťanský pořádek věcí a nastolit vládu Satana nad celým světem. Soud tu věc prozkoumal a zvážil důkazy, a důkazy byly nezvratné. Viníky potkal přísný, leč spravedlivý a zasloužený trest. George Burroughs, Bridget Bishopová, zmíněná Sára Goodová, Rebeka Nurseová, John Proctor a jeho manželka Elžběta, John Willard, Marta Carrierová a dva z jejího potomstva, Giles Cory a jeho manželka Marta... se houpali na šibenici na Gallows Hill."

Umlkl. V tichu sem zaznívalo tlučení kladiv ze staveniště špejcharu. Pak se ozvalo kohoutí zakokrhání. Jemima Tyndallová se bavila stužkou, kterou si omotávala kolem prstu. Krásná Annabel Prentissová si dala nohu přes nohu a zalétne kývala nožkou ve šněrovací botě. Jason Rivet viděl, že tesaři Stoughtonovi div nevylezou oči z důlků, jak zírá na hezký kotník a kousíček odhaleného lýtka.

"Celkem," přerušila ticho Dorothy Suttonová, "bylo devatenáct oběšených; dva zemřeli ve vězení. A Giles Cory, ten nebyl vůbec pověšen, nýbrž umučen - ukamenován k smrti. I sem k nám, do pustin, přicházejí zvěsti. Ale byla to slabá žeň, tam v Salemu, slabá a bídná. Ve Starém Světě jen jeden jediný bamberský biskup dokázal poslat na hranici šest set žen. Proč jste vlastně, důstojnosti, v Salemu věšeli, namísto abyste upalovali? Vždyť upalovat lidi káže Bible, když říká: kdo netrvá ve mně, ten bude vyťat jako suchá ratolest; takové se sbírají a házejí do ohně, kde vzplanou. A na jiném místě: Tak jako se tedy sbírá plevel a pálí ohněm, tak to bude i při skonání věků. Hodí je do ohnivě pece; tam bude pláč a skřípění zubů..."

"Zmlkni, ženo," zavrčel pastor. "Vskutku, požíváme tvého pohostinství, ale je těžko snést, aby se někdo, kdo je sám nádobou hříchu, oháněl Slovem Božím. Víš ty, co je hřích? Hříchem, a to smrtelným, je pochybovat. A být shovívavý. Neboť v Písmu, které jsi tu jako papoušek citovala, se také praví: Pole je tento svět. Dobré semeno, to jsou synové království, plevel jsou synové toho zlého.

Nepřítel, který jej nasel, je ďábel. Žeň je skonání věků a ženci jsou andělé.

Ale zde, na zemi, my, duchovní a soudci, musíme nést na vlastních bedrech to břímě, to my musíme potírat Zlo a bojovat s Ďáblem, neboť jestli zaváháme, padne Pořádek a nastane Chaos!"

Dorothy a po ní i ostatní ženy se chytily za hlavu, jako by je to, co říká důstojný otec, k smrti vyděsilo. Corwin zavrčel, ale Maddox to nebral na zřetel. Kázal dál.

"Trvá válka!" rozkřikl se a zrudl. "Věčná válka! Válka s Ďáblem, ale i s pozemským nepřítelem! Jsme obklíčeni nepřáteli! Na severu Francouzi, na jihu papističtí Španělé, arcinepřátelé pravé víry! Jak se jim dokážeme postavit, jestli nebude pořádek? Nedokážeme! Tedy ten, kdo - jako čarodějnice - šíří chaos a podvrací pořádek, ten pracuje ke škodě vlasti, je to zrádce, zrádce jdoucí ruku v ruce s nepřítelem! A za zradu je jen jediný trest - smrt! Tak to chce právo, tak to chce Bůh! A kdo je shovívavý ke zrádci a čarodějnici, sám je zločincem, a na smrt s ním! Rozsudkem lidským a nebo - když tomu unikne - božským! Shovívavé k čarodějům Bůh potrestá, jako potrestal Achaba! Ale my nebudeme opěšalí! Dopadneme tu zlolajnou čarodějnici! A naplní se slova Písma, psi budou žrát Jezabel pod hradbami Jizreele!"

Za oknem s obrovským citem pro dramatickост situace zaskučel pes. Pak se znovu sneslo dlouhé ticho.

"Pánové prominou," Annabel Prentissová vstala a téměř smyslným gestem si na sobě upravila oděv. "Povinnosti volají."

Jakmile odešla, Maddox dal pohledem jasný signál Abiramu Thorpovi. Než však lovec stačil odložit pohárek, vyskočil Adam Stoughton. Pastor svolně pokrčil rameny, Abiram Thorpe s úlevou vzdychl a přisunul si blíž misku s kukuřicí.

"Já taky...", prohlásil Jason Rivet a snažil se přehlušit zřetelné škruňkání v žaludku. "Já taky musím..."

Dorothy Suttonová se mateřsky usmála.

"Za dům a nalevo, chlapče. Nemůžeš minout."

Zanedlouho již Jason Rivet seděl na ošoupaném prkně s dírou a statečně se potýkal s reakcí organismu na první pořádné jídlo za poslední dva dny, odháněl mouchy a zíral na svět skrze srdíčko vyříznuté ve dveřích. To je ale divná osada, myslel si, dokonce i záchod tu mají nějaký zvláštní. Určitě to bude nějaké začarované místo, tesař Stoughton neměl pravdu, když se mi posmíval. A zajímalo by mě, zauvažoval, kam se poděl mistr tesař, co měl namířeno za tou kráskou, Annabel Prentissovou. A taky by mě zajímalo, kde je a co dělá Izmael Sassamon. Jestlipak něco vystopoval?

První stopy, na které narazil Izmael Sassamon, vedly od plotů k říčce. Indián od vody slyšel bušení tlouků. Žádná z

pradlen však nemohla být stíhanou Hargravesovou. Ta totiž kulhala na jednu nohu a Izmael už se na její stopy vynadával, že by je poznal i v noci.

Zatočil za dřevník a vyšel za zeleninovou zahradou, ve špalíru slunečnic. Nasál dým a brzy určil i jeho zdroj - paseku. Dvě ženy v kloboucích se sítěmi, z nichž jedna byla soudě dle vzrůstu spíše ještě dívka, vybíraly med a vykuřovaly včely bzučící nad úly. Izmael včelařky chvíli pozoroval, z povinnosti, pro úplnou jistotu. Vyšší měla podobnou postavu jako stíhaná Hargravesová. Ale, jak se po chvíli Indián ujistil, nebyla to ona. Pohybovala se jinak.

Sel dál. Za dalším plůtkem, v otevřené stodole, narazil na Faith Clarkovou. Matku malé Verity.

Uklonil se, sklonil nízko hlavu a chtěl ženu minout, aniž by zvedl oči. Když procházel, chytila ho za rukáv. Chtěl se vytrhnout, ale nepustila ho. Indián se plaše rozhlédl, řádně vyděšený.

"Neboj se," řekla.

To se ti lehko řekne, Jenkijko, pomyslel si. Za něco podobného, za mnohem nevinnější kontakt s bílou ženou, ho před dvěma lety nelítostně do krve zmrskali.

"Nikdo nás nevidí a neuvidí." Žena jako by mu četla myšlenky. "A já jsem ti chtěla položit pár otázek, biblický Izmaeli Sassamone. První zní: uvědomuješ si, že se vůbec nejmenuješ Izmael Sassamon?"

Neuvědomuješ," opáčila, když neodpověděl, když se jeho snědá, jakoby hrubě vyřezávaná tvář ani nepohnula. "A z kterého kmene pocházíš, to víš? Odpověz."

"Passamaquodové,"

Uprostřed dřevníku, mezi třískami a pilinami, stál velký pařez na štípání dřeva. Faith Clarková se sklonila a položila na něj několik předmětů. Izmael Sassamon se zachvěl. Uvnitř. Navenek nedal najevo ani stín údivu.

Vampum z bílých a nachových mušlí. Tři sepjatá orlí pera. A pokomokon, sukovitá palice z tvrdého dřeva.

"Je vskutku pozoruhodná," pokračovala žena a upřeně na něj hleděla, "a zároveň smutná shoda okolností, že právě ty sloužíš jako honiprocí pes u potomka baptistického kazatele a prostitutky z East Endu, vytažených z vězení v Newgate, násilím naloděných a poslaných do Nového Světa. Ty totiž nejsi Passamaquoda a tvé jméno nezní Izmael."

Ani tentokrát na sobě Indián nedal nic znát.

"Nejsi Passamaquoda a tvé jméno nezní Izmael," zopakovala zpěvavě Faith Clarková. "Jsi z rodu Losů, z kmene Vampanoahů, a jmenuješ se Pokumtuk, syn Vahunsy, jenž byl synem Ninigreta. Ta, jíž jsi považoval za matku, ukryla tvé pravé jméno i původ, zatajila je, aby se nevědělo, že jsi dítětem Menomini, sestry Metacometa, velkého náčelníka Vampanoahů. Ano, ano, toho samého, jehož Jenkijové nazývali Král Filip, vůdce velkého povstání v roku tisícím šestistém sedmdesátém pátém. Toho, jehož jméno dosud budí mezi Jenkiji strach. Mají ho spojené s

požáry a prolitou krví." *Eia ei ei, eia ei Eia ei, ho oho ei Ate, heie lo Ate, heie lo*

Ani si neuvědomil okamžik, kdy se začal pohupovat a tiše prozpěvovat do rytmu.

"Chvějte se, Jenkíjové! Přicházejí Vampanoahové, táhnou Narraganseci, táhnou Nešuové, táhnou válečníci Nipmuků a Pequotů! Pomsta! Prolijeme vaši krev, Jenkíjové, utopíme vás v moři, zpoza nějž jste přišli, abyste nám kradli zemi, vraždili nás a šířili své choroby. Pomsta! Dobrý bílý je mrtvý bílý! Pamatuješ, Pokumtuku, synu Vahunsy? Bylo ti sotva šest let, ale musíš si to pamatovat! Jak byla přelévána krev Jenkíjů noži a tomahavky válečníků, jak zděšeně prchali, jak planuly jejich usedlosti! Musíš si pamatovat, jak oheň šílel na střechách stavení ve Swansea, Tauntonu, Middlefranticu, jak hořely Brookfield, Hadley, Northfield, Deerfield, Medfield a Wrentham.

Eia ei ei, eia ei

akue-de, ate lo

aia-ku, eia ho

A te, eia ho

"Hořely," pokračovala žena a již přešla do jazyka, na který se Izmael zvolna rozpomínal, "a nejen jejich domy. Oheň požíral i jejich ohavná anglická jména. Místa přejmenovaná Jenkíji se očišťovala ohněm, znovuzrozovala, stávala se znovu tím, čím byla: Opechancanough, Nonantum, Natick, Kiskimin, Pohkopopuk, Wapange, Massapequa, Muttamussimsack, Tawakoni, Lapowinsa..."

Eia ei ei, eia ei

Eia ei, ate lo

Ate, heie lo

Ate, eia ho

"Naděje však rychle zemřely, vítězství se proměnilo v porážku a porážka v jatka. Velkého náčelníka Metacometa, zvaného král Filip, zrádně zavraždil Jenkíji podplacený renegát. Tvého otce, Vahunsu, raněného Jenkíjové probodali spontony ve Velkých bažinách Okeefenokee. Tvé pravé matce, Menomini, dceři Kinikwy, rozrazili hlavu pažbou muškety. Vem si vampum. Vem si pokomokon. Vem si i toto."

Izmael Sassamon - Pokumtuk - spatřil na pařezu tomahavk. A nůž, pěkný, dlouhý, ostrý ocelový nůž, takový, s jakými kdysi obchodovali Holanďané z Albany.

"Dobrý Jenkij," pravila žena, "je mrtvý Jenkij." *Eia ei, eia ei Ate, heia lo Eia ei, ate ho*

Izmael Sassamon, nepřestáváje tančit, si rozepjal a shodil kabát. Schenectady, říkal si horečně, žádná *Albana*. Žádný *Worcester*, ale Quisingamon, žádný *Belmont*, *Lynn* a *Arlington*, ale *Pequoset*, *Saugus* a *Menotomi*. A *Shawmut*, ne *Boston*. Pryč s *Bostonem*.

Roztrhl a serval ze sebe košili. Pryč se *shirt*. Pryč s *boots*. Pryč s *breeches* a *stochings*.

Ate, heia lo Eia, eia ei...

Izmael Sassamon se znovuzrozoval a očišťoval, zbavoval se jmen a názvů.

Adam Stoughton si dlaní zaclonil oči; na okamžik ho oslnilo slunce. A ten okamžik stačil. Annabel Prentissová, černovlasá krásko, kterou sledoval, zmizela. Zkrátka zmizela.

Chvíli stál a rozhlížel se. Málomluvní cizí tesaři zmizeli ze stavby. Teď byl u kostry budoucího špejcharu nachystán dlouhý stůl a u něj se otáčely tři ženy. Dvě z nich, velmi mladé, tmavou a světloučkou, už viděl. To byly ty dvě, co tak zíraly na Jasona Riveta, když se tu s ním před chvílí procházel. Na verandě blízkého domu, mezi svazky bylin, seděla třetí z těch, co už zahlédl - ta korpulentní, s dýmku.

Otočil se. Chvíli zvažoval možnost návratu do světnice, ne snad, že by měl chuť jíst nebo poslouchat pastora, ale aby si zdřímkl se zády opřenými o bílenou stěnu. Ale neudělal to. Pořád nemohl vypudit z hlavy pohled na vosí pas Annabel Prentissové. A pěknou prdelku, jejíž obrysy nemohla sukně zamaskovat. Přešlápl z nohy na nohu a popotáhl si šaravary v rozkroku.

Ve vratech stodoly se cosi zabělalo. Adam Stoughton přesně nevěděl, co to bylo. Ale měl své podezření. Cosi, jakási neodbytná touha, nějaký rozkaz mu velel vstoupit. Jeho domněnky byly správné. To se ukázalo hned, jakmile se jeho zrak přizpůsobil přítmi.

"Já to věděla," řekla Annabel Prentissová. "Věděla jsem, že za mnou přijdeš."

Tesař polkl slinu a cítil, že se červená. Žena se zasmála, lehce, volně, perlivě. Stála opřená o sloup stodoly, smyslně předkloněná.

"Ale, ale," změnila pozici na ještě smyslnější, "není se zač stydět, můj pane. To je přece normální. Obvykle jdeme za tím, po čem prahneme, sledujeme to, co nás přitahuje. A já tě přece neuvěřitelně přitahuji. Přiznej se."

Tesař se nepřiznal. Annabel Prentissová se znovu zasmála.

"Ale přitahuji, přitahuji," ujistila ho. "Viděla jsem, jak se na mě díváš. Svlékal jsi mě pohledem. Jako před soudem, kde se soudí za kouzla, že? Pane strážce práva z Watertownu? To je přece standardní procedura, dělalo se to v Salemu i v Andoveru, v Medfordu i v Lynnu, stejně tak i v Charlestownu, dělá se to stejně před soudy všech jiných měst i hrabství Kolonií Zátoky Massachusetts. Nemýlím se, že? Soudci dívku svléknou do naha a pilně na ní pátrají po znaku, cejchu, znamení ďábla. Ó, nepochybuji, že tehdy vstupuje do ctihodných pánů soudců pravý zbožný zápal a horoucí víra! Hledí ze všech sil, zkoumají, nakouknou všude, do každého koutku i zákoutí, a když je potřeba, pomohou si třeba nasliněným prstem. A jaká je radost, když najdou - protože se vždycky něco najde! Že, pane obránce pořádku? Přece jsi něco podobného sám viděl, byl jsi tomu přítomen."

Než stačil tesař zareagovat, Annabel Prentissová si rychle rozepjala a svlékla kabátek. Pod ním měla tenkou blůzku, která ani v nejmenším nezakrývala křivky těla. Velmi atraktivní křivky.

Stoughton se div nezakuckal slinou. Pryč odsud, pomyslel si. Okamžitě pryč, jinak to moc špatně dopadne. Ta ženská je blázen.

"Ano, byl jsi při tom," zopakovala Annabel Prentissová. "Byl jsi svědkem toho, jak před soudem hrabství Middlesex svlékali Janet Hargravesovou. A moc dobře vím, co sis při tom představoval. Víš taky, co sis představoval později, v noci, když jsi se zavřenýma očima plnil manželskou povinnost se svou zákonnou ženou, která ti za osm let trvání svazku nedovolila vyhrnout košili výš, než je absolutně nezbytné a vždycky jen v naprosté tmě. Proto jsi jel s pastorem a konstáblem, proto ses přidal ke stíhání. Není tomu tak? Neboť před kostnatou ženou v kajícnické košili po paty je ti milejší i Onanův hřích konaný v temnotě lůžka, se stisknutými víčky, pod nimiž neustále vidíš nahou čarodějnici."

Pryč, myslel si tesař, červený jako rak. Okamžitě pryč odsud!

Ale pořád nebyl schopen udělat ani krok. Jen vyvaloval oči. Annabel Prentissová se usmála. A začala si pomalu rozepínat blůzičku.

"Myslíš si," odhadla, "že jsou to kouzla a čáry, že čtu magicky tvé myšlenky? Můj milý, to nemám zapotřebí. Tvé myšlenky jsou banální, zřejmé a průhledné jako pramenitá voda. Čtu a vidím každou z nich, i to, že ty nevěříš ani na kouzla ani na čarodějnice. Cha! Jsi si tím tak jist? Raději neriskuj, zkus to, přesvědč se na vlastní oči. Hmatatelně. No, pojď sem ke mně. Podívej se. Šáhni si."

Pod rozepnutou blůzkou se bělala podprsenka na ramínkách zdobených korunkami. Adam Stoughton nikdy nic takového neviděl. Ale často si to představoval.

"Prohlédni si mě pořádně," Annabel Prentissová vypjala ramena, díky čemuž již značně odhalené polokoule ňader ještě více vystoupily ze sevření podprsenky. "Prohlédni si mě všude, píd' po pidi. Třeba na mně najdeš znamení Bestie, cejch Satanův. Snad tady, mezi dvěma obyčejnými, spatříš třetí bradavku, tu, kterou dávám o Sabatech cucat ďáblu. Pojď. Podívej se. Šáhni si."

"Bojíš se svého pastora?" odhadla znovu, když se nezmohl ani na krok, ani na pohyb. "Neboj se. Až se zeptá, co jsme dělali, řekneš, že jsme si četli žalmy. A Píseň písní. Noc co noc hledala jsem na svém lůžku toho, kterého tolik miluji. Hledala ho a nenalezla..."

Zamířila k němu tak lehce, až se zdála plynout ve větru a vůbec se nohama nedotýkat slámy rozsypané na mlatu. Tesař stál jak solný sloup, jako zkamenělá Lotova žena.

"Polož si mě na srdce jako pečeť," zarecitovala znovu a objala ho, "jako pečeť na své rámě. Vždyť silná jako smrt je láska, neúprosná jako hrob žárlivost lásky."

Nebránil se ani neprotestoval, když ho táhla na hromadu sena. Voněla mýdlem.

"Lásku neuhasí," zašeptala, "ani velké vody a řeky ji nezaplaví. Kalhoty dolů, můj pane."

Adam Stoughton zabořil tvář do jejích černých vlasů. To štěně, mladý Jason, měl tak trochu pravdu, blesklo mu hlavou. Tohle nejsou obyčejné ženy. Žádné takové jsem ještě nepoznal, na žádné nenarazil. Ony všechny voní mýdlem, všechny, dokonce i malá Verity. Všechny voní mýdlem, říkal si, zatímco prudkými pohyby rozechvělých dlaní trhal sponkami korunkované podprsenky. Prsa Annabel Prentissově vyskočila zpod látky jako dvě hbité, drzé a útočné bestie. Adam Stoughton zasténal a zabořil se do nich ústy i dlaněmi, snad až příliš mocně a příliš prudce, neboť žena ho plácla do čela otevřenou dlaní, aby ho umírnila. Sama se pustila do rozepínání jeho opasku a šňorování šaravar; když si poradila se svým úkolem, když se dobrala až k jádru a lačně to jádro sevřela v hrsti, tesař hlasitě zaúpěl a napjal se. Na okamžik měl dojem, že to on je přívažkem svého vlastního mužství, a nikoli naopak. Stáhl černovlásce podprsenku a blůzku z ramen, sevřel ji a ústy se přisál k bradavce, tvrdé jako gutaperča, hladil a mačkal druhý prs a přitom jí vyhrnoval sukni. Opět byl příliš prudký a Annabel Prentissová ho znovu umírnila, tentokráte silným, opravdu silným stiskem pěsti a toho, co v ní držela. Adam Stoughton zavyl a podklesla mu kolena. Žena ho chytila za bedra a převrátila naznak - byla silná a rozhodná, nedokázal by se jí snad ubránit, ani kdyby chtěl. Seděla celou tíhou na jeho lýtkách a jediným šklubnutím z něj serval šaravary. A skočila na něj. Jako panter. Tesař zavyl ještě hlasitěji, leč nemohl nic dělat, zabořený do sena a zaklíněný jejími stehny a klínem. Annabel Prentissová se naklonila a pohlédla mu do očí, úsměv jí odhalil zuby. Zvolna se zvedla, skoro až do samého konce a kraje, a zvolna klesla. Naklonila tělo a dopřála jeho dlaním to, po čem tolik prahly. Adam Stoughton zasténal, ale tentokrát už to bylo jen touhou a rozkoší. Pohyby ženy začaly být opakované, kontrolované, klidné - už mu nehrozilo rozdrcení toho, co měl nejcennější. Ve skráních a v uších mu šuměla a hučela krev jako oceán.

Rychle - příliš rychle - bylo po všem. Annabel Prentissová nezměnila pozici. Jen vzdychla a sfoukla si z nosu stéblo slámy. Adam Stoughton litoval, že už to skončilo. A vzápětí zjistil, že není sám, kdo lituje. A uvědomila si to i žena.

"Ale, ale," řekla nikoli bez příjemného zaskočení v hlase. "Tak jsem se v tobě nespletla, ochránce práva a pořádku. Dobře jsem si vyvolila. Neboť jsi můj. Víš, už doufám, že jsi?"

Adam Stoughton to nijak nekomentoval ani se na nic neptal. Annabel Prentissová si otřela svědící nos vrškem dlaně, oběma rukama si načechrala černé vlasy, opřela se dlaněmi o tesařovu hrud, silněji ho stiskla kolena, zvolna se zvedla a zvolna klesla, jednou, dvakrát, potřetí, stále rychleji a rychleji. Adam Stoughton sténal a koulel očima, dlaněmi přejížděl po jejích rytmicky tančících nadrech. Zapomněl na Boží svět. Nic už se nepočítalo. Ani Janet Hargravesová, ani pronásledování, ani pastor Maddox, ani král, ani právo a soudy Kolonií Zátoky Massachusetts.

Nic.

Dorothy Suttonová dál vyšívala. Jemima Tyndallová pozorovala pavouka, který se na nitce spouštěl ze stropního trámu.

"Po Salem," pokračoval ve svém vyprávění důstojný otec Maddox, "ta ďábelská nákaza propukla i v Andoveru, i v Charlestownu, i v Dorchesteru, a rovněž v Lynn, v Medfordu, v Roxbury a nakonec, rok po salemských událostech, se objevila i u nás, ve Watertownu. Došlo k různým záhadným událostem. Mladé dívky dostávaly křeče a zimnici, vykřikovaly v záchvatech různá strašlivá slova. Několik žen si stěžovalo, že se u jejich mužů projevila nemoc mužských údů, nepochybně vinou uřknutí. Brzy padlo podezření na Janet Hargravesovou, vdovu po námořníkovi. Byla uvržena do vězení a vyslýchána. Jenže vědma se nechtěla k ničemu přiznat."

"Přestože," Jemima Tyndallová odtrhla zrak od pavouka, "byla přesvědčována velmi působivými prostředky?"

"Ušetři si sarkasmus, ženo," zavrčel konstábl Corwin. "Je to vskutku podivné, leč několikrát jsi už dokázala, že nejsi hloupá, tak si na hloupou nehraj. Dobře víš, že tortura je při výslechu zakázána. Právo to nedovoluje. Nikdo, ani v Salem, ani v Andoveru, ani nikde jinde nevydával čarodějnice útrpnému právu. A nikdo nemučil ani starou Hargravesovou."

"A ta se k ničemu nepřiznala, že?"

"Nepřiznala," ponuře přisvědčil Maddox. "Ale důkazy byly nesporné. A před soudem padla svědectví, jež nebudila pochybnost. Vědmě Hargravesové uškodila svědectví jiných zatčených čarodějnic. Ty pod přísahou doznamenaly, že právě Hargravesová vlastnoručně připravovala z tuku vyškvařeného z nemluvnat mast k létání. Že právě Hargravesová jim dávala na sabatech podepisovat Černou Ďábelskou knihu. Že to ona brala od ďábla a jiným rozdávala hnusné rouhavé přijímání - rudou hostii a rudé víno. Tedy krev."

"Neuvěřitelné. A po těchto výpovědích se Mary Hargravesová samozřejmě přiznala?"

"Ne," zachmuřil se konstábl. "Nepřiznala se ani tehdy. Setrvala ve své zatvrzelosti. Tehdy byla zatčena její dcera, Janet Hargravesová. Ta se zpočátku taky nechtěla k ničemu přiznat. Teprve později... když stará umřela ve vězení. Když podrobná bádání objevila v jejím rozkroku znamení Ďábla, kdy ji obvinili všichni svědkové, Janet přiznala vinu. Byla, jako její matka, čarodějnice."

"Ach. Neuvěřitelné."

"Leč pravdivé. Byl vydán rozsudek - smrt oběšením. Ale než k němu mohlo dojít, čarodějnice uprchlá z vězení. Neznámo jak, určitě za pomoci kouzel. Byli zatčeni strážníci, kteří se zaklínají, že nevědí, co se s nimi dělo, že je vědma okouzlena. Snad je to i pravda, protože krásná je."

"Ďábelská krása," zavrčel Maddox, "které může podlehnout jedině hříšník. Ti, kdož tu čarodějnicí nechali uprchnout, budou za svůj hřích pykat. Velmi pykat. O to se osobně postarám."

"O tom nepochybuji," Jemima Tyndallová přikývla a vstala. "Pánové ráčí prominout. Povinnosti."

Pastor dal očima znamení konstáblovi. Corwin přikývl.

"Jen jděte, jděte," pronesla Dorothy Suttonová. "My si tu s důstojným otcem ještě poklábosíme. Zajímala by mě totiž jedna věc: prý sám guvernér Kolonií, sir William Phipps..."

Henry Corwin už zbytek neslyšel, spěchal k východu za Jemimou Tyndallovou.

U skeletu budovaného špejcharu stál dlouhý stůl přikrytý ubrusem, u něj se otáčely tři ženy a rozestavovaly talíře a misky. Corwin viděl, jak se od řeky vracejí již umytí mužové. Byla jich spousta, snad patnáct, a byli mezi nimi jak tesaři ze stavby, tak dřevorubci z paseky.

Rychle se obrátil a rozhlédl - při tom pohledu málem zapomněl na ženu, kterou měl sledovat. Jemima Tyndallová však nezmizela, kráčela zvolna, každou chvíli se zastavovala a ohlížela, jako by se ujišťovala, že konstábl jde za ní. Tak dobře, pomyslel si vztekle, jestli to má být zábava, tak se pobavíme oba.

Vyrazil směrem k ní, ale po pár krocích se zastavil, zastínil si dlaní oči a předstíral, že se dívá na střechy domů a na jestřába kroužícího vysoko nad nimi. Žena zatočila za roh domu, konstábl přidal do kroku, kousek dokonce popoběhl. Za domem stála veliká kůlna, ještě si stačil všimnout, jak se dveře houpou v pantech. Po chvíli uvažování vešel.

Jemima Tyndallová tam byla, stála v šikmém slunečním paprsku, který sem dopadal dírou ve střeše a vznášela se v něm mračna prachu.

"Sám jsi přiznal," přerušila neomaleně trapné ticho. "Sám jsi nedávno přiznal, že nejsem hloupá. Oceňuji tu poklonu, vím, kolik úsilí tě asi stála. Odkud se tedy bere ta směšná představa, že tě nevědomky někam dovedu?"

"Vůbec nepočítám s tím," odkašlal si, "že mě někam dovedeš."

"A s čím počítáš?"

"Jsou různé způsoby, jak se dobrat pravdy."

"To jistě jsou," přiznala. "Používání většiny z nich, zvláště těch nejúčinnějších, však zakazuje právo, sám jsi mě v tom ohledu před chvílí ráčil poučit. Ale tobě to nařízení ve Water-townu moc nevadilo, nemám pravdu?"

"Dost toho víš," zavrčel konstábl. "Vážně dost. Vychloubáš se tím věděním, snažíš se mě jím zastrašit, hraješ si na vědmu, věštkyni nebo čarodějku. Věz, že na mě nic podobného neplatí."

Usmála se, ale nebyl to veselý úsměv. Její pohublá, vosková tvář tak na okamžik připomněla umrlčí lebku.

"Vím," přisvědčila, "že neplatí. Ty přece na magii a kouzla vůbec nevěříš. Nevěřil jsi na ně, když jsi vyráběl důkazy proti Mary Hargravesové. Neboť právě ty ses svezl na vlně módy ze Salemu a udělal všechny ty podvržené důkazy. Jedny svědky jsi podplatil, jiné zastrašil, ještě jiní se k tomu přidali sami, štěstím bez sebe, že mohou někomu uškodit. A v podstatě šlo přece o majetek té stařeny, o její půdu a hotovost, která zůstala po manželovi námořníkovi."

"Ty," procedil mezi zuby Corwin, "ty toho víš až příliš, ženská."

"Ano, zaskočím tě ještě víc. Tím, co zkřížilo tvé plány, byl - kupodivu - právě Salem. Salem proslul a všichni, včetně Mary Hargravesové, věděli, proč tam při vyšetřování k smrti umučili Gilese Coryho. Přiznání ke zločinu je nutnou podmínkou k vyhlášení konfiskace majetku, neboť *confessio est regina probationum*. Giles Cory napsal svůj majetek na muže svých dcer, bezpečných v daleké Virginii. Sněsl mučení a nepřiznal se k těm nesmyslným obviněním. Zemřel v mukách, ale majetek nebylo možno zeťům odebrat. Scházelo přiznání viny."

"Mluv," Corwin vycenil zuby ve vlčím úsměvu. "Mluv dál. Jsem jedno velké ucho."

"I když onemocněla, Hargravesová snesla všechno, co jste jí dělali při výslechu. A umřela. Jenže tys nemohl dopustit, aby se opakoval casus Gilese Coryho. Na rozdíl od zeťů Gilese Coryho byla dědička Mary Hargravesové po ruce. Její dcera, Janet. Šlo tedy obvinít i ji. A znovu nechyběli svědkové létání na koštěti, přísah na Černou knihu, líbání Ďáblovy řítě, polykání rudé hostie; znovu se našly loutky, ty nacpané kozí srstí i ty probodané špendlíky, znovu nějaká bohabojná žena neměla pochyby, kdo způsobil, že úd jejího manžela už jen smutně visí. A Janet Hargravesová byla ve vězení podrobena stejným procedurám jako její matka. Posloucháš mě pozorně?"

"Všechny tvé vědomosti, ženská," pravil zvolna konstábl, "vzdor tomu, co se mi tu snažíš drze namluvit, nemají nic společného s tvou velkou a nadpřirozenou moudrostí, vůbec ne. To všechno jsi zkrátka někde zaslechla. O všem ti někdo řekl. Neptám se, kdo to byl, protože to vím, přiznání jsou zbytečná. Stačí, když mi prozradíš, kde se ta dotyčná skrývá."

"Jenom to?" zopakovala posměšně Jemima Tyndallová. "A nic víc? To by mě zajímalo, jak ze mě takové přiznání dostaneš? Použiješ stejné metody jako u žen v Salemu a u Mary Hargravesové? Odepřeš mi spánek? Vodu? Podvedeš mě slibem lásky? Svážeš mě na celou noc do kozelce, s nohama málem u krku, až mi ráno poteče krev proudem z nosu? Nebo snad - jako u Janet Hargravesové - mi zkrátka rozdrtíš nohu pomocí provazu otáčeného kolem? Ach, konstáble, děkuji svému Bohu, že ti nesmím ublížit, způsobit ti přímou újmu na zdraví. Je to hrozná škoda, neboť na to mám velkou chuť."

Corwin se zvolna blížil ke sloupu a cestou sňal z háku smyčku konopného provazu.

"Na rozdíl od tebe, ženská," řekl a trhnutím vyzkoušel pevnost lana, "já mám na to, abych ti ublížil, jak možnost, tak i chuť. A jelikož je to chuť silná a čirá, ublížení bude velké. Do tří otčenášů mi vyzvoníš, co víš. Jinak ti polámu klouby."

"Zkus to."

Když k ní skočil, udělala drobný úkrok stranou a odhalila tak malá dvířka v zadní stěně kůlny. A ve dveřích stál Izmael Sassamon. Konstábl ho sotva poznal.

Henry Corwin byl odvážný člověk. Neparalyzovala ho hrůza, a málokdo by nepodlehł hrůze při pohledu na Izmaela Sassamona. Indián byl nahý, bedra mu obepínala jen rozervaná, pásem sepnutá

košile. Tvář měl od čela až k bradě načerněnou dřevěným uhlím, vlasy stažené do drdolu a ozdobené orlími pery, trup pokrytý malováním ze sazí, hlíny a červené kůry.

Henry Corwin se nezalekl. Bleskurychle vytáhl zpod surkotu bambitku, natáhl kohoutek a vypálil Indiánovi přímo do tváře. Ale Izmael Sassamon nebyl o nic méně rychlý. Odrážel hlavěň a kule se zaryla do trámu nade dveřmi. V oblacích dýmu a prachu padajícího ze stropu ztratil konstábl na okamžik orientaci. Už ji nezískal.

Izmael Sassamon ho udeřil do boku hlavy pokomokonem. Konstábl se zamotal, a Indián přidal takovou ránu, až mu praskla a propadla se spánková kost. Corwin se zachrčením upadl, napjaté končetiny se mu křečovitě chvěly.

Indián mu klekl na záda. Sevřel ho za kštici. Vytáhl od pasu ocelový nůž, s jakými obchodovali Holanďané ze Schenectady. Kruhovým řezem rozřízl kůži na konstáblově lebce, nad čelem, za ušima a na zátylku. Nikdy v životě to nedělal, ale šlo mu to skvěle.

Trhnutí, rychlý plochý řez po temeni, a znovu ostré trhnutí. Konstábl zařval, zařval tak, že ze stropu i ze stěn začal znovu padat prach. Izmael mu přešel nožem po krkavici. Pak vyskočil a přitom potřásl skalpem.

"Hiiih ei ei ei eeeieia hiiiiih!"

Jemima Tyndallová to sledovala s úsměvem, který její tvář měnil v umrlčí lebku.

"Tohle je začarovaná vesnice," lamentoval Jason Rivet, ještě celý rozklepaný po tom, co viděl ve škvíře mezi trámy stodoly. "Proč jsme sem jen jezdili, jsou tu samá kouzla..."

"Neblábol," zavrčel strýc William.

"Nehloupni, hochu," vyštěkl důstojný otec Maddox.

Jason je varoval včas - všichni už byli venku - pastor, Abiram Thorpe s mušketou, strýc s trombonem. Mezi domy i z verand je pozorovaly ženy. Mlčenlivé. Nehybné jako sloupy v podloubí.

U kostry budovaného špejcharu seděli za dlouhým stolem muži. Jedli tiše, zvolna zvedali dřevěné lžice. Nic je nezajímalo. Nic včetně blížícího se Izmaela Sassamona, zpívajícího, křičícího, mávajícího nožem a tomahavkem, nahého, s načerněnou papulou, pomalovaného hlínou a zbroceného krví.

"Ei eia eia ei, ei eia ei..."

"Stůj, Izmaeli," zařičel pastor. "Jménem Pána ti přikazuji, aby ses zastavil! Izmaeli!"

"Pal, Abirame," sykl William Hopwood, který viděl, že Indián nejen že se nemíní zastavit, ale naopak se dává do běhu. "Pal! Pošleme ho k čertu! Pošleme rudokožce k čertu!"

Současné stiskli spouště. Trombon Williama Hopwooda zasyčel, zasmrděl a zadýmal prachem spáleným na pánvičce. Traperova mušketa jen kovově cvakla.

"Kriste..." zasténal Abiram Thorpe, který zíral na prázdné čelisti kohoutku. Nebyl tam křesací kámen. Musel vypadnout zpod uvolněného šroubu. "Kriste!"

William Hopwood sáhl rozechvělýma rukama po prachovnici. Abiram měl už čas jen už na to, aby popadl mušketu za hlaveň, rozpráhl se a vedl strašlivý úder na hlavu útočícího Izmaela. Indián však hbitě proklouzl pod pažbou, rozmáchlým úderem mu vrazil nůž do břicha, a když se traper sklopil jako zavírací nůž, mocnou ranou tomahavku mu rozrazil lebku.

"Izmaeli!" zaječel Maddox. "Vzpamatuj se, šílenče!"

William Hopwood pustil trombon a zamířil pistolí. Izmael Sassamon zavíní a mrštil tomahavk - sekera zasáhla strýce přímo do ruky se zbraní, odtud se odrazila a zasáhla tvář. Strýc si ztěžka kecl na zem a bambitka vypálila. Pastor divně zakašlal, zamotal se, na bílém límečku mu vykvetla velká krvavá skvrna. Darmo se snažil chytit sloup - důstojný otec Maddox padl na schody. Jason Rivet se schoulil u plotu.

Izmael Sassamon se sklonil nad tělem Abirama Thorpa a sevřel mozem potřísněné vlasy. William Hopwood rukávem zastavil krev, která mu prýštila z tváře, nějak dokázal nasypat prach na pánvičku trombonu, natáhl kohoutek a napral do Indiána půl libry sekaného olova.

Izmael odletěl dozadu, padl a zvedl mračno prachu. William Hopwood divoce a triumfálně zaryčel, odhodil trombon, vytáhl nůž, přihnul se k ležícímu Indiánu třemi skoky, chytil ho za vlasy svázané do drdolu, pořádně řevem ťal nožem a na ruce i na tvář mu vystříkla krev. V euforii skalpování si nože, který Izmael třímával v ruce, všiml až ve chvíli, když se mu čepel ponořila do břicha. Indián mocně škubl nožem vzhůru. William Hopwood strašlivě zaskřehotal, vychrlil proud krve. A padl.

Izmael vstal. Jason Rivet tence zanaříkal a přimkl se k zemi. Indián obrátil hlavu a divně ji naklonil. A spatřil ho. Jason znovu zanaříkal.

Sekané olovo vyrazilo Izmaelovi jedno oko, rozervalo mu tvář, urvalo ucho, změnilo krk i horní část trupu v krvavé cáry rozšklebeného masa. Přesto stál Indián pevně na nohou. Ne-spouštěje z Jasona jediné oko, sehnul se a popadl strýce Williama za vlasy.

Jason Rivet zavyl hrůzou. Izmael Sassamon potřásl skalpem. Zkřivil zmrzačenou tvář a chtěl vydat válečný pokřik Vampanoahů. Nestihl to. Za Jasonovými zády to prásklo a polovina Indiánovy hlavy zmizela v rudé explozi.

Pastor klesl na schody a dýmající krátkohlavňovka mu vyklouzla z prstů. Límec i celý předek kabátce měl už úplně prosáklý krví. Jason Rivet se k němu připlazil. V mlze pocitu děsu a hrůzy vnímal na prazích domů a verandách ženy, nehybné jako sochy, jako karyatidy. Viděl muže za dlouhým stolem, lhostejně a pomalu zvedající lžíce.

Čáry, myslel si horečně, to je černá magie, jsou to čarodějnice, přece jsem měl pravdu, přišli jsme sem vstříc vlastní zkáze.

"Důstojnosti... to jsou... čarodějnice..."

John Maddox se křečovitě zachvěl, rozkašlal se a poplival Jasona krví. Jeho oči - až do té chvíle přízračně svítící pouhým bělmem -

náhle procitly a znormálněly - dostaly zlý a nepřátelský výraz.

Pokárá mě, pomyslel si Jason, i ve chvíli smrti mě pokárá. Pastor zachrčel.

"Utíkej odtud... chlapče," sotva srozumitelně popohnal Jasona. "Hni sebou... neotálej."

Jason se zvedl z kleku. Rozhlédl se. Utřel si tvář a rozmazal si po ní pastorovu krev. A pak vyrazil na útěk. Mezi domy, kolem záchodu, odkud, jak věděl, je to k říčce, vrboví a lesu co by kamenem dohodil.

Nedokázal udělat ani tři kroky.

Náhle měl pocit, že má na každé noze stoliberní závaží a na zádech mlýnský kámen. Pevná půda se nečekaně proměnila v tekutý, přilnavý písek, v bažinu, do níž se chlapec zabořil nad kolena. A trčel tam, lapený, nehybný a bezmocný jako hmyz v lepčím nitru masožravé orchideje.

Strach ho sevřel, že nemohl ani křičet.

"Bravo," uslyšel hlas Dorothy Suttonové. "Velmi dobře, slečno Patience Whitneyová. Skvěle seslané kouzlo, slečno Ellen Blyová. Máte u mě pochvalu."

"Já ho chytila první!" zaječela Patience Whitneyová, ta tmavá, a popadla Jasona za rukáv. "Nech ho být, Ellen!"

"Túdle!" vysoce zapištěla Ellen Blyová, ta světloučká, a sevřela druhý rukáv. Chlapec téměř visel nad zemí, ukřižovaný mezi nimi. "To já ho chytila první!"

"To zrovna! Pusť!"

"Ty pusť!"

"Klid, jen klid, moje mladé dámy," ostře je pokárala Dorothy Suttonová. "Zlost škodí kráse. A není třeba se handrkovat o kořist, která vám nenáleží. Chlapce dostane paní Hypatie Harlowová."

"Proč?" zanaříkala Patience Whitneyová. "Jakým právem?"

"Ona už jednoho má!" přidala se pisklavě Ellen Blyová. "Má už Adriana van Rijsella! Tak proč právě Hypatie..."

"Proto," zarazila ji Dorothy Suttonová, "že Hypatie má potřeby."

"My," zavyla Patience Whitneyová, "je taky máme!"

"Vy s těmi vašimi ještě nějaký čas vydržíte," odvětila Dorothy suše. "Nebo je můžete uspokojovat způsobem, jaký se pro vás - usmrkance - ještě hodí, ale pro zralou ženu už ne. A dost už o tom. Hypatie! Dovol. Jak říkával před chvílí zesnulý pastor Maddox, cituje Leviticus: otrok a otrokyně, které budeš mít, ať jsou z pronárodů okolo vás. Takže berme. Vezmi si toho mladíka, Hypatie. Daruji ti ho."

"Děkuji, Dorothy."

Jason Rivet, cvakající zuby, ucítil vůni mýdla, bylinek a tabáku. Obrátil hlavu. Spatřil tu korpulentní, veselou, tu, která kouřila dýmku, když spolu s tesařem Stoughtonen chodil po osadě. Spatřil její baculatou dlaň, její prsty, co mu sahaly k víčkům. Sevřel je. Ucítil dotyk. V hlavě mu zablesklo, v uších zašumělo. Jeho vůle praskla, rozprskla se jako rozbitý fajáns, a vědomí se pohroužilo do měkkého, teplého a lhostejného

nebytí.

"Jsi můj," oznámil mu panovačný hlas. "Pojď."

Poslechl rozkaz. Myšlenka, že to teď už tak bude napořád, patřila k jednomu z posledních jasných záblesků vědomí.

Patience a Ellen se na to dívaly zachmuřeně, odfrkávaly si, mručely a mumlaly nadávky. Dorothy Suttonová se rozhlédla.

"Bude potřeba odstranit ty mrtvoly, Jemimo," prohlásila. "Kde je Annabel?"

"Tady jsem."

"Ohó, jak vidím, nemarnilas čas. Postarala ses o sebe."

"To tedy ano," Annabel Prentissová pyšně pohlédla na Adama Stoughtona s prázdnýma očima, který za ní kráčel prkenně a poslušně jako pejsek. "Je to kus chlapa, co? Štramák. A má páru, to vám povím!"

"A my?" znovu žalostně zavyla Patience Whitneyová. "My kdy?"

"Příště," rozhodla Dorothy Suttonová. "Annabel, je ten stoupenec práva a krále už úplně omámený? Ovládnutý? Nebudou s ním nějaké potíže?"

"Nebudou," ujistila ji Annabel Prentissová.

A Adam Stoughton jí předvedl, jak moc se mýlí.

Strčil do ní tak silně, až si sedla na zem, přímo pod nohy Jemimy Tyndallové. A tesař začal prchat. Natahoval nohy prostředkem uličky, špalírem zaskočených žen, co měl sil. Proběhl kolem mužů, znehybnělých se lžícemi v dlaních, ztuhlých za dlouhým stolem jako živý obraz, jako parodie na Poslední večeři.

"Zastavte ho!" vykřikla Dorothy Suttonová.

Jemima Tyndallová pozvedla obě ruce a vykonala jimi gesto, jako kdyby od sebe odstrkovala něco neviditelného a zároveň těžkého. Adam Stoughton sebou praštil, kutálel se po zemi v oblaku prachu, ale hned zase vyskočil a několika skoky byl u zelené dvojkolky Frances Flowersové. Skočil na kozlík a sevřel bič.

"Jaaaaaaaaa-haaaaaa!"

Strakatý hřebeček, vyplašený řevem a práskáním biče po zádech, prudce vyrazil vpřed, a ženy stíhající tesaře se až přikrčily před deštěm kamení, které odlétalo spod kopyt. Dvojkolka na okamžik letěla za koněm, aniž se dotýkala země, pak na ni dopadla a na výmolu se odrazila dobrý sáh vysoko. Adam Stoughton křečovitě svírající opratě na okamžik visel ve vzduchu a zdálo se, že vyletí. Ale nevyletěl. Zaječel, ještě jednou švihl strakáče bičem a dvojkolka se hnala k lesu jako dostihová kvadriga.

A tesař Adam Stoughton by byl uprchl, nebýt malé Verity Clarkové.

Verity šla po kraji kukuřičného pole a v něžném a pevném objetí přitom svírala zrzavého kocoura. Macek rozpřahoval tlapy a nepůsobil příliš nadšeně, nicméně statečně snášel něžnosti. Když se kolem hnala dvojkolka s Adamem Stoughtonem, Verity kocoura pustila, zamířila na vůz prst a pronikavě vykřikla.

Z hlavice kola vytryskl proud jisker, vyrazil dým a plamen.

Strakatý hřebec se vzepjal, oj i postraňky s lupnutím praskly, opratě se přetrhly. Dvojkolka vyletěla vzhůru jako kometa s ohnivým ohonem, pak práskla o zem a s nepopsatelným rachotem se rozprskla na tisíc kousků.

"To jsem nechtěla!" ozval se do ticha žalostný výkřik Verity Clarkové. "Vůbec ne! Chtěla jsem jen zastavit kolo! Promiňte!"

Několik žen tam zamířilo. Dorothy Suttonová čekala, až se vrátí, s rukama zkříženými na prsou. Hned také věděla, s čím se vracejí.

"Bohužel," potvrdila její obavy Frances Flowersová. "Nežije. Zlomil si vaz. Škoda."

"Škoda," procedila skrz zaťaté zuby Annabel Prentissová.

"Škoda," poznala věcně Jemima Tyndallová. "Jenom on, pastor a chlapec za něco stáli jako rozmnožovací materiál. Co dělat, co se stalo, to se neodstane. Ale s tím dítětem si budeme muset promluvit. Vážně promluvit."

"Já se o to postarám," ujistila ji Dorothy Suttonová, načež se odvrátila ke stolu, u nějž muži, znudění apatickým přihlížením, znovu jedli. Jako kdyby se nic nestalo.

"Frances, udělej tu pořádek."

"Ano, samozřejmě. Pane Adrianě van Rijselle!"

"Tot Uw dienst, juffrouw."

"Prosím," pronesla panovačně Frances Flowersová, "odstraňte z cesty ty zbytky dvojkolky. A chytte koně. A odnešte odsud ty mrtvoly. A zanešte je do lesa a přibijte ke stromům. V obvyklé vzdálenosti od osady. Rozuměl jste mi?"

"Ja, juffrouw."

"Radši jdi s ním," nařídila Dorothy Suttonová. "A sama na všechno dohlédni."

"Dobrá."

"Verity! Pojď sem ke mně. Nech toho ubohého kocoura a pojď sem, moje slečno. Hybaj!"

"Už jdu, babi!"

Šly zvolna mezi domy. Dvě ženy. Stará a tlustá, v černé peleríně a černém klobouku s přezkou, držící za ruku vedle krácející mladou v modrých šatech.

"Babičko, já vážně nechtěla..."

"Nic neříkej."

Na prahu jednoho z domů seděla Faith Clarková. Ve společnosti mladé ženy s plavými vlasy. Plavovláška se uklonila.

"Již nejsou," pronesla vážně Dorothy Suttonová, "žádné důvody k obavám. Pominuly. Jsi v bezpečí, Janet Hargravesová."

"Děkuji," Janet Hargravesová udělala nemotorné pukrle. Bylo vidět, že ji noha ještě trápí. "Děkuji, nevím, jak se odvděčit."

"Nemusíš se odvděčovat..."

Janet Hargravesová se znovu uklonila. Beze slova. Dorothy Suttonová si ji měřila. Zkoumavě. Ale vlídně.

"Měla jsi štěstí," prohlásila nakonec. "Měla jsi zatraceně moc štěstí. Se mnou to bylo kdysi podobné, v tisícím šestistém čtyřicátém, když mě chytili v Readingu a koupali v Temži."

Taky jsem měla štěstí. Snad bylo psáno, že jednou někoho zachráním, že někomu pomohu v útěku.

Jako mně tehdy pomohla Agnes Simpsonová.

Později rozhodneme," dodala, "co s tebou počít, sestro. Rozhodneme společně. Zatím mám na starost něco jiného. Postarej se o ni, Faith."

"Samozřejmě."

Slunce se již chýlilo k západu, zvolna rudnoucí koule visela nízko nad lesní stěnou, když dvě ženy, stará a mladá, konečně vystoupily na vrcholek kopce, tyčícího se nad osadou, v zákrutu Mischief Creek. Stály a mlčky hleděly k obzoru.

"Moc, již nám darovala Bohyně," promluvila nakonec stará čarodějnice, "bychom měly užívat, abychom pomáhaly, zachraňovaly a léčily. Mocí, kterou máme, bychom měly zlepšovat svět. Proto s ní musíme umět rozumně nakládat. A rozumně znamená prakticky a užitečně. Mocí není radno plýtvat. Chápeš, o čem mluvím, slečno Verity Clarková?"

"Chápu."

"Tak proč tedy ty, má slečno, pořád jen mrháš mocí na hračky? Na nepraktické věci? Na mechanismy? Mašinky? Kola a kolečka?"

"Už jsem se za tu dvojkolku omluvila," mladá čarodějnice se naštětíla. "Už jsem říkala, že mě to mrzí a že já nerada... a tak vůbec. To..."

"Co to?"

"Právě, že mašinky a kolečka jsou praktická. I vehikly, co jezdí po cestách. Jednou přijde doba..."

"Pohled, Verity," přerušila ji stará čarodějnice. "Pohled a pověz mi, co vidíš."

"No... lesy."

"Právě. Lesy, nic než lesy, od Cape Codu po Luisianu, od Floridy po Kanadu, nic než divoký, hustý a neprostupný hvozd. Tohle je Nový Svět. Tohle je Amerika! Tady nejsou a nikdy nebudou cesty, po nichž by mohly jezdit nějaké vehikly nebo mašiny. Tady, v Americe, takové věci jako stroje zkrátka nemají budoucnost. Nemají žádnou budoucnost, Verity. Proto my, americké čarodějnice, nemůžeme marnit čas na žádná hejblata."

"Ale..."

"Žádné ale. S mechanismy je konec. Rozumíš, moje milá?"

"Rozumím."

Nad lesy sahajícími od Cape Codu po Luisianu a od Floridy po Kanadu se bělal tenký srpek měsíce. Nad hlavami čarodějnic tiše přeletěl lelek.

"Jednou," smírně přerušila mlčení Dorothy Suttonová a pohládila Verity Clarkovou po kaštanových vlasech, "jednou budeš mít dcery, moje milá. Dcery, další pokolení amerických čarodějnic. Je důležité, aby Moc, kterou jim předáš jako dědictví, byla Mocí pravou a užitečnou. Určitě bys nechtěla, aby jediné, co budou tvé dcery umět, bylo porouchání jezdících strojů? Určitě bys to nechtěla, že? Proto se musíš učit. A zbavit se špatných návyků."

"Ano, babičko. Rozumím.

"Takže se vrátíme. Už mám hlad."

"Júúú, já taky!"

Pomalů sestupovaly z úbočí, mezi ostrůvky a vysokou travou. Mířily k osadě, od níž to vonělo dýmem z komínů, až se sbíhaly sliny.

"Babičko?"

"Ano?"

"Až vyrostu, tak pro mě taky chytíme muže?"

"Ovšemže."

"A co když žádný nepřijde?"

"Vždycky nějaký přijdou, Verity. Vždycky."

Tam dole, mezi vrbami, se stříbřitě leskl proud Mischief Creeku.

přeložil Michael Bronec ilustroval Karel Zeman

Andrzej Sapkowski

S potěšením přinášíme našim čtenářům dosud nejčerstvější publikované dílo krále polské fantasy, povídku Událost v Mischief Creek. Vyšla v červencovém čísle časopisu Nowa Fantastyka v loňském roce a pro autora znamená tematický posun do opět jiných končin. Na internetovém časopisu www.inzine.cz najdete s tímto autorem dva rozhovory (rubrika Rozhovory), existuje i kvalitní česká webová stránka věnovaná jeho dílu: www.sapkowski.cz.